ERIC de NOORMAN

door
HANS G. KRESSE

HET VERBOND DER GROENE DOLKEN
HET GEHEIM VAN DE VERBODEN STAD

Het VERBOND der GROENE DOLKEN

Een Avontuur van ERIC de NOORMAN

Wolters-Noordhoff nv Groningen

Wolters-Noordhoff nv Groningen, The Netherlands

ISBN 90 01 50465 5

De Noorman werpt een laatste blik in de richting, waarin de oude vrouw met zijn beide vrienden verdwenen is. Dan, met een snelle beweging, hult hij zich in de mantel, welke zij hem heeft achtergelaten. En nauwelijks is hij daarmee gereed of uit de donkere schaduwen verschijnen zwarte gestalten. Roerloos wacht hij de nadering van zijn vijanden af. Zij hebben hun paarden achtergelaten om sneller vooruit te kunnen komen op deze verraderlijke grond. Een man snelt, omringd door de woeste horde, driftig nader. Als Scorr nader treedt hoort hij een zachte, beverige stem, die hulpeloos roept: „W-wie is daar . . . Nadert daar hulp voor een arme, oude vrouw, die de weg kwijt geraakt is . . .? Kunt ge me uit dit moeras leiden, vreemdeling . . .? De geesten van de voorspoed zullen u belonen . . ." Hij houdt zijn adem in als Scorr nader treedt en hem een argwanende blik toewerpt . . .

„Wat zoekt ge hier, oude!" grauwt Scorr. Achter hem komt Alhabar uit de nevels te voorschijn en voegt zich giechelend bij zijn meester. „Vergiffenis, heer . . ." murmelt de beverige stem angstig. „Ik ben slechts een oude vrouw . . . Niemand doe ik kwaad. Heilzame kruiden verzamel ik in het moeras om ziekte en wondkoorts te bestrijden. Doch de nevel heeft mij overvallen. Wijs mij toch het pad waarlangs ik huiswaarts kan keren. Wees minder harteloos dan de drie andere mannen, die mij aan mijn lot overlieten . . ." Een striemende slag doet de gestalte voorover tuimelen. „Welke drie mannen!" bijt de Hogepriester van de Beer haar toe. „Spreek, oude!" „Spreek!" krijst Alhabar voldaan. „Spreek oude vogelverschrikker, of mijn heldhaftige meester staat niet meer voor zichzelf in. Hè, hè, hè. Welke drie mannen hebt ge gezien, o, dochter van kraaien en vleermuizen . . .!" Bevend drukt de gestalte in de wijde mantel zich tegen de grond. „Het waren er drie heer . . ." fluistert zij hees. „Een grote, blonde vreemdeling en twee anderen. Ik riep hen aan om hulp. Zij verdwenen in het moeras. Het scheen wel of ze vluchtten . . . Zij kozen die richting heer!" Een zwak gebaar vergezelt de woorden. „Zij vluchtten voor de grote Scorr!" giechelt Alhabar.

„De grote Scorr, die niemand kan ontkomen. Hun lot zal vreselijk zijn!" „Ja, hun lot zal vreselijk zijn," mompelt Scorr met opeengeklemde tanden. Maar als ge mij voorgelogen hebt zal hun lot zacht lijken in vergelijking met wat u overkomt. Ge blijft hier wachten met Alhabar tot ik terugkeer. En smeek de geesten van de duisternis, dat ik mijn prooi vind, oude, want anders zal er voor u geen zonsopgang meer bestaan . . ."

Met een laatste blik op de huiverende gestalte in de wijde mantel, roept Scorr zijn wolven bij elkaar en verdwijnt in het moeras. Als een stoet boze geesten verdwijnt de man met de horde in de nevels, die vaal over het drassige land vervloeien. Alhabar giechelt voldaan. „De grote Scorr jaagt, oude! Er is geen vijand die hem ontkomt, hè, hè, hè! Dat is een aardige gedachte, nietwaar? Zoiets doet iemand goed die van orde en tucht houdt. Wees daarom niet bevreesd! Ge zijt in goede handen – als ge tenminste de waarheid gesproken hebt . . . Zeg eens dochter van de doornstruik, hebt ge de waarheid gesproken . . .?" Onder zijn vermomming houdt Eric de Noorman zijn adem in om beter te kunnen luisteren naar de vage geluiden uit het moeras. „Ge zijt zwijgzaam, oudje," mompelt Scorrs dienaar nadenkend. „Probeert ge u voor te stellen wat Scorr doet met leugenaars? Of denkt ge soms aan andere dingen. Wat gaat er in uw oude hersens om? Vertel het eens aan de goede Alhabar?" Hij zwijgt. Er is iets in de gebogen gestalte voor hem, dat hem schijnt te waarschuwen op zijn hoede te zijn. In de doodse stilte die volgt, verneemt de Noorman geen enkel gerucht meer uit het moeras. „Nu!" hamert het door zijn hersens. Maar als hij zich opricht voelt hij Alhabars ogen vol gespannen argwaan in zijn rug.

De stilte omsluit de beide mannen als een val. Zij horen elkanders ademhaling en beiden weten dat de ander op het punt staat het masker af te werpen. Het is Alhabar die zich het eerst beweegt. „Ge bevalt me niet helemaal als gezelschap, oude!" krast hij giechelend. „Ge zijt me te geheimzinnig. Werp die kap eens af, en toon me uw gezicht." Sluw tast zijn hand naar zijn wapen . . . „Ik . . ." Dat is het laatste wat hij kan uitbrengen, want met een panterachtige sprong heeft de gestalte in de wijde mantel zich omgewend en grijpt hem bij de enkels. Alhabar krijgt geen gelegenheid zijn wapen te gebruiken. Een ogenblik worstelt de Noorman met zijn moordenaar. De man is veel sterker dan hij lijkt, en eenmaal krijgt hij gelegenheid een schorre kreet te uiten. Dan treft een vuistslag hem tegen de slaap en hij valt slap terzijde. Huiverend komt de Noorman overeind. Hij heeft het gevoel of hij met een boosaardige duivel gevochten heeft. Dan laat hij de mantel van zijn schouders glijden en luistert een ogenblik. Eenmaal meent hij het gejank van een wolf te horen; verder blijft alles stil. „Nu moet de oude komen, met haar boot," mompelt de Noorman, zijn zwaard naar voren schuivend. Haastig buigt hij het riet uiteen en staart uit over het nevelige meer. Maar alleen de mistbanken deinen zacht over het wierige water en niets beweegt daarin. En in deze spookachtige stilte hoort Eric plotseling opnieuw het gehuil van de wolf, maar thans nadert het geluid in zijn richting . . .

Er is geen twijfel mogelijk. Scorr keert met zijn wolven terug van zijn onderzoekingstocht. Eric maakt zich geen illusies over zijn lot, als zijn doodsvijand hem hier vindt... Het schelle geroep van een watervogel doet hem het hoofd wenden. Uit de nevels heeft zich een boot losgemaakt, die snel nader glijdt. De spookachtige vrouw stuurt het vaartuig snel naar de oever. „Alles in orde, vreemdeling?" Eric knikt kort. „Scorr nadert..." „Ik hoorde zijn wolven." Ze richt haar ogen spottend op hem. „De oude Zanai heeft nog nimmer een dapper man in de steek gelaten. „Ge had geen vrees behoeven te koesteren. Heeft mijn mantel u geholpen?" „De mantel?" De Noorman draait zich met een ruk om. „Wacht hier..." zegt hij zacht, en verdwijnt als een schim tussen het riet. Ze kijkt hem onrustig na; het gehuil der wolven komt snel nader. Doch reeds duikt de hoge gestalte van de Noorman weer voor haar op. Hij springt in de boot en neemt haar de vaarboom uit de handen. „Ge laat weinig twijfel bestaan wie hier het bevel voert, vreemdeling!" zegt de oude vrouw droog, terwijl ze zich neer zet. Haar gezicht rimpelt zich in een glimlach. „Wat hebt ge met mijn mantel gedaan?" De Noorman antwoordt niet. Maar in zijn ogen gloeit een heimelijk plezier, en terwijl hij de boot met enkele snelle bewegingen het nevelige meer opstuurt blijft zijn blik strak op het riet gericht, waar het rumoer van het naderende pak dreigend aanzwelt...

Razend van drift keert Scorr terug van zijn vergeefse tocht. Van de Noorman heeft hij geen spoor kunnen ontdekken. Als hij de plaats bereikt, waar hij Alhabar met de oude vrouw heeft achtergelaten, ziet hij alleen het oudje, dat, klaarblijkelijk door vermoeidheid overmand, ineengehurkt tegen een rietzoom zit. „Jij oude toverkol . . .!" schreeuwt de priester van de Beer, terwijl hij in machteloze woede op haar toerent. „Jij hebt mij op een dwaalspoor geleid. Daar zul je voor boeten, oude!" Een striemende zweepslag treft de gestalte in de wijde mantel. „Alhabar!" briest Scorr toornig. „Waar ben je, luie schurk! Heb ik je niet bevolen bij deze heks in de buurt te blijven!" Nieuwe zweepslagen vallen neer. „Waar is Alhabar? Waar is . . ." Hij zwijgt plotseling. Want zijn laatste slag heeft de brede kap verschoven, en thans staart hij niet in het angstige gezicht van een oude vrouw, maar in het spookachtige gelaat van . . . ALHABAR . . .! Het duurt een ogenblik eer Scorr zich ervan bewust is hoe alles in zijn werk moet zijn gegaan; wie de „oude vrouw" is geweest en wie zijn dienaar bond en knevelde. En terwijl hij, als door de bliksem getroffen, Alhabar aanstaart, waait uit de nevels het vrolijke gelach van de man, die hij het meest van alles ter wereld haat, hem toe . . . „Dit zul je me betalen, Noorse hond!" gilt Scorr. „Bij alle geesten van de dood! Al moet ik je door de hel achtervolgen, dit zul je mij betalen . . ."

Eric is alleen met de oude vrouw, die roerloos voor in het vaartuig zit. Gedempt duidt ze hem telkens de richting aan, waarin zij verder moeten gaan. Ze maakt een vaag gebaar met haar stok. „Wij zijn niet ver van de plaats, waar uw vrienden wachten." Ze lacht geluidloos. „De geesten alleen weten hoeveel angst ze hebben geleden sinds ik hen achter liet. Deze kinderen zien overal schimmen." Inderdaad staat op dat ogenblik de sombere roerganger Orm onder een hoge boom en tuurt huiverend over het water. „Het deugt hier niet," mompelt hij. „Bosheksen en watergeesten houden van dit soort omgeving. Ik wil niemand bezorgd maken, maar dat we al niet lang in het water zijn gesleurd is een wonder." „Waar blijft Zanai . . ." zegt de gids zacht. „Ik wilde dat de Noorman hier was." „Zanai? De Noorman?" prevelt de roerganger. „Geen macht ter wereld is opgewassen tegen de spoken en geesten die nu nader sluipen. Ik voel het in mijn botten." De gids antwoordt niet direct. Strak staart hij naar het meer, waar nu een donkere vorm opdoemt uit de nevelen. De kleine boot maakt zich uit de nevels los en glijdt op de oever toe en de spottende stem van Zanai klinkt: „Hebt geen vrees meer, kinderen. Hier komt een man om jullie te beschermen . . ."

De oude vrouw begeeft zich aan land, wenkt de gids terzijde en voegt hem enkele onverstaanbare bevelen toe. Een ogenblik later verdwijnt de man in het lover. Eric staart hem verrast na. „Waar gaat hij heen?" „Ik heb hem bevel gegeven om de opperhoofden van het Verbond te waarschuwen zich naar de Grote Verzamelplaats te begeven, omdat Eric de Noorman in aantocht is," zegt Zanai effen. En dan, plotseling scherp: „Waarom hebt gij mij niet gezegd, dat gij de Noorman zijt, vreemdeling?" „Zou het enig verschil hebben uitgemaakt?" vraagt hij glimlachend.

„Kom, laat ons verder gaan." Terwijl zij voorgaat langs een smal pad onder de hoge bomen, zegt zij: „Alleen een man als de Noorman kan Scorr weerstaan. Ik ben blij, dat gij gekomen zijt, Eric!" „De vraag is nu, hoe hier weer vandaan te komen," prevelt Orm mistroostig. Zanai duidt voor zich uit. „Kijk! Dat is de weg waarlangs wij verder gaan. Verborgen in gindse struiken zult ge een boot vinden." „Een boot!" snuift Orm in machteloze verbittering, als zij enige ogenblikken later onder het groene bosgewelf de rivier op varen. „Dat noemen ze een boot! En dan te denken, dat ik alleen altijd op het grootste Drakenschip gevaren heb! Ze doen tegenwoordig toch ook maar net wat ze willen met een fatsoenlijke varensgast . . ."

Onbewogen zit de oude vrouw voor in de boot en leidt de beide mannen door het geheimzinnige landschap. Zij aarzelt geen moment. In dit doolhof van rietkragen, riviertjes en meren kent zij de weg op haar duimpje. „Wat een varen!" gromt de roerganger misnoegd, de muggen wegslaand die in dichte wolken op hen aanvallen. Wat een gebied om een rond zeeman in te brengen! De geesten mogen weten waar wij zo terecht komen." „Zanai sprak over een verzamelplaats waar de hoofdlieden van het Verbond der Dolken ons zullen ontmoeten," voegt de Noorman hem kalm toe, zonder zijn pagaai te laten rusten. „Goed geraden, Noorman!" krast de oude, met haar stok aanduidend dat ze een nieuwe stroom moeten invaren. „Wij zijn op weg naar de verzamelplaats. Zeg dat kind achter u, dat hij niet langer klaagt omdat de weg wat zwaar is. Deze moerassen hebben Scorr en de andere Priesters van de Beer nog steeds weerhouden ons oord van samenkomst te vinden." „Een fraai oord. Dat dient gezegd!" snuift Orm, wantrouwig om zich heen kijkend. „Dat deugt hier niet, tussen al die bomen. Let op mijn woorden. Ik heb al steeds het gevoel, dat we van alle kanten begluurd worden . . ." Hij breekt zijn woorden af. Want plotseling, als hij een snelle blik achter zich werpt, heeft hij een ogenblik de indruk of hij de gebogen gestalte van een krijger ontwaart. Maar eer hij iets kan uitbrengen is de gedaante tussen de struiken verdwenen.

„Een man . . . ik zag een man . . . in het struikgewas . . . Daar!" kermt de roerganger alarmerend, Eric bij de arm grijpend. Doch de oude vrouw slaat geen acht op zijn geroep. Kalm beduidt zij de boot naar de kant te sturen, waar een smal pad zich tussen de struiken aftekent. „Verberg het vaartuig in de struiken, groot kind! En sla geen acht op dingen, die je niet begrijpen kunt," krast de oude Orm toe. De zeeman gehoorzaamt grommend. „Een eerlijk varensgast wordt nooit geloofd," mompelt hij. „Maar er komt narigheid en ellende van. Let op mijn woorden. Ik ga niet verder mee! Dat gezwerf door moerassen en wouden heeft nog nooit iemand gezonder gemaakt." „Kom!" beveelt zij hem kort. „Daarginds wachten de Hoofden van het Verbond der Dolken op je meester, de Noorman." Zij trekken voort door het woud. Geheimzinnig hangt de schemering tussen de stammen. Zelfs de Noorman kan iets meevoelen van Orms onzekerheid, terwijl hij zwijgend achter de oude aanloopt. De roerganger werpt een schichtige blik om zich heen. „Ik wil niemand bang maken," hoort Eric hem knorren. „Maar voordat de zon veel hoger staat zijn we allemaal dood!" Hij raapt een stevige tak op, alsof hij zich voorbereidt op dat gruwzame ogenblik. „Dit bos deugt niet. Ik heb een man gezien, die ons bespiedde, en er zullen er meer komen. Let op mijn woorden." Nog eer hij uitgesproken is duiken plotseling, aan het eind van het pad, twee gewapende krijgers op. Roerloos staan zij tussen het lover. Zonlicht glimt in de punten hunner speren. Met een snelle beweging tast de Noorman naar zijn zwaard.

Als de twee krijgers dreigend nader treden, haalt de oude vrouw met een snelle beweging een voorwerp onder haar kleed te voorschijn. De beide krijgers wijken verrast uiteen. „Herkent gij het teken van het Verbond der Dolken, kinderen!" krast Zanai. „Ziet ge de vrouwenkop op dit heft, o, mannen van het Verbond. Aan de kant dan. En laat mij door met mijn gasten!" De Noorman kan een glimlach niet onderdrukken als hij de verbazing ziet waarmede de krijgers terzijde wijken. „Eerbiedig heffen zij hun wapens. „Vrede op uw pad, vrouwe!" Zij antwoordt niet. Maar Orm werpt een schichtige blik over zijn schouder en mompelt: „Welja! Wens ons maar vrede, terwijl je zelf met manshoge lansen rondloopt. En alleen de geesten mogen weten hoeveel van dit soort vredemensen er nog in het struikgewas naar ons gluren. Ik ben van mening, dat dit geen oord is voor een eerlijk zeeman." „Waren dat mannen van uw volk?" vraagt de Noorman. Zij knikt, terwijl zij voorgaat langs een langzaam glooiend pad. „De Grote Verzamelplaats is omringd door onze wachters. Scorr en de andere Priesters van de Beer hebben nog nimmer gelegenheid gevonden om ons ongemerkt te overvallen!" Zij blijft plotseling staan, en wijst naar een smalle, witte rookzuil, die heel in de verte tussen het lover opstijgt. „Kijk Noormannen! Daar ligt het doel van onze tocht . . .!"

Terwijl zij snel voortgaat in de richting van de rookspiraal, laat de oude vrouw enkele malen het zangerige geroep horen. Een ogenblik later duiken enkele gestalten in de verte tussen het groen op. De Noorman schuift zijn zwaard naar achteren. „Ik ben verlangend uw volk te ontmoeten," zegt hij. „Eenieder, die Scorr en de Priesters tot vijand heeft, kan op mijn hulp rekenen . . .!" Vele ogen staren naar de blonde krijger, wanneer de oude vrouw hem het kamp binnenleidt. „Sasra!" krast de oude vrouw tegen een man die een hertelende aan het spit roostert. „Een maaltijd voor mijn gasten." Zij wenkt Orm en de Noorman plaats te nemen en roept enige meisjes toe vruchten en water te halen. „Eerlijk gezegd valt dit oord me mee!" gromt de roerganger enkele ogenblikken later. „Er is geen reden tot blijdschap natuurlijk, maar toch . . ." Orm gluurt geestdriftig naar een groepje meisjes, die nu lachend het wildbraad brengen, op houten schotels, die feestelijk met groen versierd zijn. „Zoals ik al zei!" mompelt de zeeman, verwoed zijn knevels draaiend. „Het is natuurlijk een ellendige toestand, waarin we verkeren. Maar toch begin ik er iets in te zien . . ." „Ik denk vooral aan Scorr, die ons elke minuut dichter op het spoor komt!" zegt de Noorman droog. „Het wordt tijd, dat er iets gaat gebeuren, Orm!" Maar voor eenmaal hoort de meesmuilende roerganger hem niet . . .

Orm staart tevreden naar een meisje dat nadertreedt. „Ik heb nooit iets voor deze reis gevoeld," zegt hij somber, „maar ik moet toegeven, dat het ook zijn goeie kanten heeft. „Ik kwam vragen of ge nog meer vruchten wenst," mompelt ze, terwijl ze met een hoogrode kleur naast de Noorman plaats neemt. Ze slaat geen acht op Orm. „Ge komt van ver, vreemdeling. Mannen van ons hebben nimmer zulk een kleur haar. En ogen!" voegt ze er peinzend aan toe, na een ogenblik te hebben gezwegen. „Zijt ge gehuwd, vreemdeling?" Orm veert met een kreet van opwinding overeind. „H-hij wel, maar i-i-ik niet, hoor." „Ga heen, kind," klinkt het op dat ogenblik dreigend achter haar, en het hoofd wendend ziet Eric hoe de oude Zanai achter hen is opgedoken. Met een bevelend gebaar van haar stok wijst de oude het blozende meisje te verdwijnen en zet zich dan rustig tegenover hen. „Hebt ge niets belangrijkers te doen dan uw tijd door te brengen met de jonge dochters van mijn volk, Noorman?" klinkt het scherp. „Ik meende, dat gij ons helpen zou in de strijd tegen Scorr en de Priesters van de Beer . . ." „Ook ik meende dat . . ." zegt de Noorman rustig. „Gij verzekerde mij dat de hoofden van uw volk hier op mij zouden wachten. Maar het enige, dat ik tot nog toe gezien heb, zijn vrouwen . . ." Zanai buigt het hoofd. „Ge hebt gelijk, Noorman. Ik ben onredelijk! De hoofden zullen hier eerst tegen zonsondergang zijn, heb ik pas vernomen. Dan zullen wij krijgsraad houden . . ." „De hoofden . . . en uw leider naar ik hoop," zegt Eric, haar aanziende. „Het meest van alles is het nodig dat ik met uw leider spreek." Er valt een lange stilte, dan zegt de oude vrouw: „De leider ben . . . ik!"

Met een snelle beweging heeft Zanai haar pruik afgenomen en haar kleed afgeworpen. In plaats van de vreeswekkende oude heks die hen door het moeras heeft geleid, ziet Eric thans een veel jongere vrouw die hen glimlachend aanziet. „Ik ben de leider van het Verbond der Dolken," herhaalt Zanai. „Ik ben blij dat ge gekomen zijt, Eric. Wij hebben grote behoefte aan uw hulp." Orm heeft de gedaanteverwisseling met uitpuilende ogen aangezien. „Dat deugt niet," gromt hij somber. „Sinds wanneer wordt een troep mannen door een vrouw geleid? En dan nog wel eentje die zo oud is als ze zelf maar wil." „Weet dat mijn dochter, die eenmaal koningin van dit rijk was, door Scorr en de andere priesters van de Beer gevangen genomen is," prevelt Zanai. „Reeds jaren leef ik gescheiden van mijn kind. Verwondert het u dan dat ik alles in het werk stel om haar te bevrijden? De opstandigen verzamelde ik, de resten van de verstrooide stammen wist ik samen te brengen in het Verbond der Dolken. Lang heb ik getwijfeld of wij ooit in staat zouden zijn de strijd tegen de Beer te aanvaarden. Doch nu gij gekomen zijt, vrees ik niets meer. Ik weet, dat ik alles aan u kan toevertrouwen." Orm heeft haar verhaal met open mond aangehoord. „D-dat is vreselijk! Een m-moeder zonder kind . . ." prevelt hij, ontdaan, in zijn snor snuivend. De Noorman aarzelt een ogenblik. „Het is goed . . ." zegt hij dan kort: „Laat uw hoofden vanavond bijeen komen. Ik wil met hen beraadslagen of wij iets tegen Scorr kunnen ondernemen." Enkele uren later, als de schemering overgegaan is in de nacht, staat hij roerloos naast de oude vrouw bij het vuur, als de eerste hoofden uit het donker te voorschijn treden. Zijn hand rust dicht bij zijn zwaard en in zijn ogen is een waakzame uitdrukking.

„Weest gegroet, o mannen van het Verbond," zegt Zanai. „Ik heb u verzocht hierheen te komen teneinde de man te begroeten die gekomen is om onze strijd te steunen. Zijn allen aanwezig?" „Wij zijn voltallig, op twee na," zegt een stem uit de groep. „Ruka en Kaldra zijn nog niet verschenen." De oude vrouw maakt een onwillekeurig gebaar van ontstemming. „Kaldra . . . de oproerkraaier . . ." hoort Eric mompelen. En dan luider: „Dat Ruka niet verschenen is lijkt begrijpelijk. Hij moet van ver komen. Mijn boodschapper zal hem eerst laat bereikt hebben. Doch Kaldra had hier allang moeten zijn. Weet iemand waar hij is . . .?" „Hier . . ." gromt een schorre stem achter haar, en meteen duikt een gestalte op uit de schaduw. Met een ruk van zijn hoofd gromt de reus: „Gij vergadert, maar is het u bekend dat Scorr in deze omgeving rondzwerft met z'n wolvenpak? Ik heb het gejank van de dieren in de verte gehoord." „Heb je verder nog iets opgemerkt?" richt Eric zich tot hem. Kaldra's ogen rusten kwaadaardig op de Noorman. „Wat gaat het u aan of ik iets opgemerkt heb," klinkt het vijandig. „Scorr heeft deze verzamelplaats nimmer kunnen vinden," zegt de vrouw sussend. „Alle toegangen zijn geheim. Ge windt u op voor niets, Kaldra . . ." „Niemand weet wat Scorr zal doen," gromt het opstandige opperhoofd, van onder zijn ruige wenkbrauwen naar Eric loerend. „Maar als het hem ditmaal lukt om onze schuilplaats te vinden dan is het uitsluitend de schuld van deze vreemdeling." Hij wijst beschuldigend naar de Noorman. „Wat doet hij hier? Waarom draaien wij om hem heen als angstige slaven . . .?"

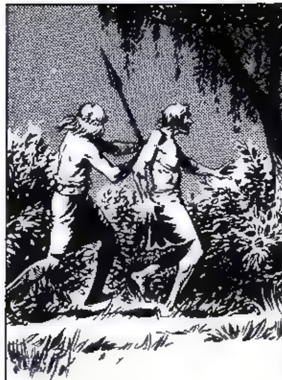

„Waarom ben je bevreesd?" klinkt Erics stem helder. „Zie je voordeel in het aanwakkeren van vrees in anderen?" Hij laat zijn blik langzaam rondglijden. „Jullie hebben mij om hulp gevraagd in de strijd tegen Scorr en de Priesters van de Beer!" zegt de Noorman. „Goed! Noem mij de opstelling en de getalsterkte van jullie vijanden en ik zal trachten te zeggen hoe wij hen wellicht kunnen verslaan." „Wat helpen ons fraaie woorden!" schreeuwt Kaldra driftig. „Dapper spreken is geen verdienste. Waarom luistert ge naar deze vreemdeling, terwijl Scorr met zijn wolven is uitgetrokken om ons op te jagen? Welke plannen smeedt deze onbekende? Waarom is Ruka, het hoofd van de Oostelijke Heuvels, nog niet hier?" Zij weten niet dat Ruka, die door de boodschapper het laatst van allen bericht heeft gekregen, een omweg heeft moeten maken. „Scorr jaagt . . ." mompelt het hoofd tot de boodschapper, die zich schichtig naast hem voorthaast. „Mijn mannen hebben het gehuil van zijn wolven in de verte gehoord. Wij moeten voorzichtig zijn, mijn vriend. Indien het niet de Noorman was, die mij riep, zo zou ik mijn schuilplaats niet verlaten hebben . . ." De woorden besterven hem op de lippen. Met een ruk wenden de beide mannen zich om. Want in de verte, in de loodgrijze schemering, klinkt plotseling het bloeddorstig gehuil van de wolvenhorde, die op een spoor is gestoten.

In blinde vrees wendt de gids zich om en ijlt naar de beschermende schaduw van de bosrand. Het hoofd van het Verbond der Dolken volgt hem zo snel hij kan. „Dwaas! Niet daarheen!" bijt hij zijn angstige tochtgenoot toe. „Ge loopt het gevaar recht in de armen!" Met een uiterste krachtsinspanning slaagt Ruka er in de angstige tochtgenoot in te halen en bij de arm te grijpen. „Waar wilt ge heen vluchten? Beheers u. Onze enige kans is ons in het kreupelhout te verbergen en te hopen, dat de achtervolgers langs ons heen trekken." Hij duwt hem het struikgewas in. De takken slaan hem in het gezicht als spookachtige handen.

„Neen . . . neen . . .!" kermt de gids, die zich de kerkers van Scorr herinnert. „Ik hoor iets . . . luister . . . Zijn zij niet overal om ons heen . . .?" „Ge spreekt waarheid, man!" zegt een snijdende stem, terwijl enkele donkere gestalten zich uit het donkere bos los maken. „Ha, ge hebt goede oren . . . voor een slaaf . . . Geen beweging! Ge zijt omsingeld!" En terwijl de angst het bloed in zijn slapen doet hameren, herkent de gids enige boogschutters van Scorr, die grijzend uit het struikgewas zijn opgedoken en hun pijlen met dodelijke zekerheid op de twee mannen richten . . .

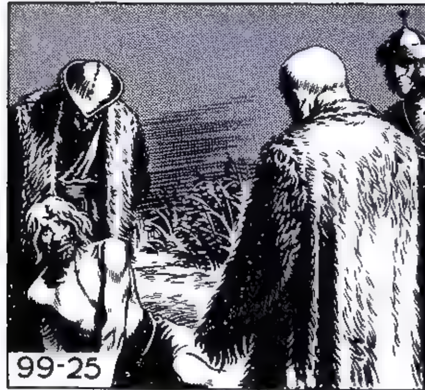

Met een schorre kreet wendt Ruka zich om, en ijlt, half struikelend, terug naar het beschermende struikgewas. Een moordende pijl doet hem in het midden van een sprong verstijven. Grijnzend laat de voorste Beerkrijger zijn boog zakken en wendt zich tot de gids, die het hele toneel star van vrees heeft aanschouwd. Hij heeft geen genade te verwachten. Zonder verzet laat hij zich meevoeren door zijn overweldigers. Schaduwen vallen over het gras. Vage gestalten omsluiten hem. Opeens staat vóór hem . . . SCORR! Tussen zijn wolven staat de man in de pelsjas en staart hem vol koude woede aan, terwijl de krijgers verslag uitbrengen van wat er gebeurd is. De boodschapper huivert als er eindelijk een stilte valt en Scorr langzaam op hem toetreedt.

„Spreek . . . slaaf . . . WAAR is de Noorman?" Hij poogt zich goed te houden, onkunde te huichelen, verbazing voor te wenden, doch eer hij zijn mond kan openen, suist de zweep neer. „Dwaas . . .!" bijt Scorr hem toe. „Je hebt gemeend mij te kunnen ontvluchten. Je dacht straffeloos mijn doodsvijand, de Noorse hond, naar je armzalig Verbond der Dolken te kunnen brengen. Ken je dan Scorr zo slecht? Moet je je les nog beter leren . . .?" Maar het is Alhabar, die uit de struiken treedt en de angstige man zijn laatste bezinning doet verliezen. „Hé, hé, gij zot," kirt de voerman bestraffend. „Scorrs macht is groot, hé, hé! Niemand kan Scorr ontgaan . . . Spreek! Of ik voorzie een kort leven voor u . . ." „Ja, ja, ja!" prevelt de gids. „Ik zal spreken . . .!"

De gids krabbelt moeizaam overeind. Zijn geestkracht is gebroken. „V-volg mij, heer . . ." brengt hij dof uit. Dan buigt hij het hoofd en laat willoos toe, dat enkele krijgers hem bij de arm grijpen. „Volgen – volgaarne!" kraait Alhabar. „Scorr volgt u door het rijk der geesten, wanneer hij langs die weg de Noorman kan bereiken. Niemand kan Scorr weerstaan, nietwaar, meester? Hé, hé, hé!" En een spookachtig lied inzettend, volgt de vreemdsoortige gestalte de groep, die nu langzaam in de moerassen verdwijnt. Op datzelfde ogenblik buigt de Noorman zich in de Vergaderplaats naar de oude Zanai. „De tijd dringt," zegt hij rustig. „Scorr zal alles in het werk stellen om mij onschadelijk te maken – en uw Verbond eveneens. Moeten wij als kinderen twisten, terwijl de uren verstrijken? Ik wil u niet in de steek laten, Zanai, maar in dat geval ga ik liever heen. Beter geen bondgenoten dan deze." De hoofden treden dreigend nader. Nog vóór zij geheel bij het vuur zijn gekomen, worden hun rijen plotseling verbroken en een man springt naar voren, die een angstig meisje aan de arm met zich meevoert. Bij de gloed der vlammen herkent Eric het door drift verwrongen gelaat van Kaldra. „Ellendeling . . ." dondert het opstandige opperhoofd hem toe. „Thans kan iedereen horen, hoe ge u gedraagt. Niet alleen, dat ge u niet ontziet om Scorr op ons spoor te brengen. Nee, thans heb ik moeten horen, hoe ge de vrouwen van ons volk bejegent!" Stom van verbazing staart Orm schuchter naar het meisje, dat hem enkele uren tevoren zo vriendelijk van vruchten heeft voorzien. Maar de Noorman rijst overeind, terwijl toorn zijn ogen doet schitteren . . .

„Wat bedoel je, Kaldra?" vraagt de Noorman snijdend, terwijl Orm zich snuivend naast hem opstelt. „Ik spreek heldere taal!" schreeuwt de hoofdman woedend. „Jij valt onze vrouwen lastig!" Hij maakt een weids gebaar naar een kaalhoofdige man die grijnzend achter hem staat en die Orm zich nu ook herinnert gezien te hebben, toen het meisje Lioma met hem praatte. „Anderen hebben gezien op welke wijze jij je met Lioma onderhield." Onwillekeurig doet Eric een stap naar voren, terwijl hij zijn vuisten balt. Hij voelt grote behoefte om deze kerel de kracht van zijn spieren te laten voelen. Doch Lioma springt met een zachte kreet op de Noorman toe en grijpt hem wanhopig vast. „Neen . . . neen . . ." klinkt haar angstige stem. „Verspil geen aandacht aan dit dwaze gepraat, heer. Spaar hem! Wij weten immers dat hij liegt . . ." Zij kan niet uitspreken, want met een ruwe beweging rukt Kaldra haar terzijde. „Kaldra verschuilt zich niet achter vrouwenrokken, zoals deze lafaard! Ik daag deze verrader uit! Dat hij zegge wat hij te zeggen heeft. Spreek op, hoe denkt ge mijn beschuldiging te weerleggen?" „Er is slechts één antwoord op vuige laster," zegt de Noorman tussen zijn opeengeklemde tanden. „Zo . . ." En met een bliksemsnelle beweging treft zijn vuist het opstandige hoofd, precies onder de kin!

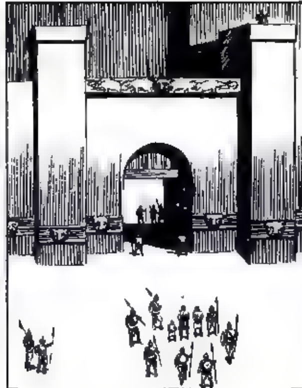

Erics slag is zo snel, dat de hoofdman reeds kreunend neerligt voor de mannen beseffen wat er gaande is. Het meisje Lioma buigt zich sidderend over Kaldra. „Waarom hebt ge dit gedaan?" mompelt ze, zich tot Eric richtend. „Wij weten allen, dat hij leugens vertelde. Waarom dan dit . . . Ge had dit nooit moeten doen . . .!" De Noorman aarzelt een ogenblik. „Ge hebt gelijk . . ." zegt hij. „Ik hoop, dat je mij wilt vergeven, Lioma . . ." „Hij kreeg wat een lasteraar verdient!" zegt de oude Zanai scherp. „Voel geen schuld, die slechts bestaat in het hoofd van een dwaze, jonge vrouw, Noorman." Er gaat een instemmend gemompel op. Niemand let op Kaldra, die moeilijk overeind strompelt. „Zorg, dat hij heengaat . . ." beveelt de oude, een hoofdbeweging in zijn richting makend. „Voorlopig is het gelaat van Kaldra niet welkom rond de vuren van het Verbond der Dolken . . ." En zonder nog verder acht te slaan op de hoofden, wenkt zij de Noorman en Orm haar te volgen naar het vuur. „Uw daad heeft hun eerbied afgedwongen, Noorman," zegt ze, terwijl ze hem beduidt plaats te nemen. „Wanneer de opwinding enigszins bedaard is, zullen zij naar u luisteren, zoals een man van uw rang betaamt!" Eric gaat daar niet op in. „Ik hoop, dat wij nu spoedig kunnen vergaderen," zegt hij rustig. „Scorr volgt mijn spoor. De Priesters van de Beer verspillen geen tijd. Het zou mij niet verbazen, wanneer zij een poging beramen om dit kamp te overvallen." „Uw bezorgdheid heeft geen grond, Noorman!" zegt Zanai bezwerend. „Scorr zal ons nimmer vinden. De weg naar deze vergaderplaats voert door de moerassen. Scorr staat machteloos . . .!"

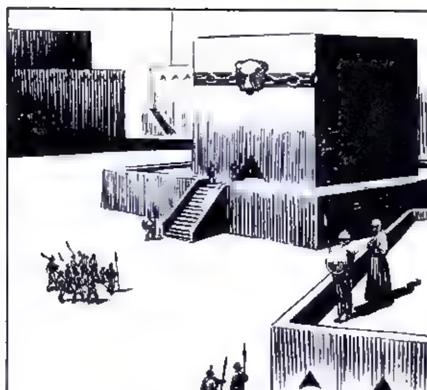

De Noorman laat zijn ogen onderzoekend over het gezicht van de oude vrouw glijden. „Ik hoop dat ge gelijk hebt," zegt hij. „Het schijnt lang geleden dat ik aankwam met Orm en Halfra en mijn trouwe dwerg Pum-Pum. Toch kan het niet meer dan een maand geleden zijn sinds Scorr hen gevangen nam." „En wat gebeurde er met uw andere vrienden?" „Zij werden door Scorr gegrepen samen met een jong opperhoofd, wiens naam Togir luidt. Scorr zond hen door naar de Verboden Stad. Ik heb gezworen dat ik hen zal bevrijden." „De Verboden Stad . . ." Er glijdt een vreemde uitdrukking over het gelaat van de oude vrouw. „Daaruit is geen ontkomen mogelijk . . . Zware wallen rijzen aan alle zijden op. Daar heerst de wreedheid . . ." En terwijl de Noorman naar haar woorden luistert, weet hij niet dat zijn vrienden door een troep krijgers de poort van de Verboden Stad zijn binnengeleid op dezelfde dag. Uitgeput door de lange tocht strompelen zij tussen hun wachters, die hen soms met de schachten van hun speren voor zich uitdrijven. „Bij de baard van mijn vader, die een edelman was," tiert Halfra's stem gesmoord na een nieuwe slag. „Dit zal u berouwen, gespuis. Nog nimmer is een mijner trotse voorvaderen op zo gruwzame wijze behandeld. Dit krijst om wraak!" Doch het enige antwoord dat hij krijgt is een wrede glimlach en een gesist bevel . . .

Halfra werpt snuivend een beledigende blik op de wachters die hem omringen. „En gij, o zoon van een geminacht dier," barst hij dan tegen de dichtstbijzijnde krijgsknecht uit. „Zijt gij nu eens eindelijk van plan mij te vertellen waarheen ge mij en mijn tochtgenoten brengt? Is het wellicht tot uwe armzalige hersens doorgedrongen, dat wij na deze lange tocht allereerst behoefte hebben aan een bad, schone klederen, verzorging, kortom alles om weer enigszins de indruk op de buitenwereld te maken, die men van een edelman verwacht?" Als antwoord wijst de krijger naar een reusachtig, kubusvormig gebouw, dat zich op het midden van een groot plein verheft. „Maak je geen zorg . . ." mompelt de man met een grijns. „Zij, die eenmaal de Steen der Vrees betreden, worden nimmer in de buitenwereld teruggezien." En terwijl de andere krijgers in een honend gelach uitbarsten drijven zij Halfra en diens tochtgenoten de stenen treden op die naar het sombere gebouw voeren. Op datzelfde ogenblik staren Orm en de Noorman ademloos naar de oude vrouw, die hun in de schuilplaats van het „Verbond der Dolken" de legende van de „Verboden Stad" verhaalt. „Maar het grootste geheim van deze stad van de angst ligt besloten in een groot, stenen gebouw, dat in het midden is opgericht. Smeek de Geesten, o Noorman, dat uw vrienden nimmer de Steen der Vrees binnengaan. Want daar geschieden dingen, die woorden te boven gaan . . ."

„Gij vertelt mij, dat mijn vrienden voor altijd verloren zijn, indien zij de Verboden Stad worden binnen gevoerd en wij zitten werkeloos," zegt Eric bitter. „Waarom wachten we nog langer, in plaats van ons klaar te maken voor de strijd? Mijn geduld is uitgeput." Zanai wendt het hoofd. Er is een blik in haar ogen die Eric niet begrijpt. „Het zij zoals ge zegt, Noorman," zegt ze dan. Zij staat op en geeft een dienaar bevel de hoofden bijeen te roepen rond het vuur. Langzaam naderen van alle zijden gestalten en een kwartier later beschijnen de vlammen een wijde kring van mannen, die zwijgend bijeen zitten, hun ogen op de Noorman gericht. Eric herkent Kaldra, die op de achtergrond staat en hem broedend gadeslaat, maar geen woord spreekt. Dan dwalen zijn ogen over de kring. Maar voor hij 'n woord zeggen kan, klinkt Zanai's stem: „Ge zult moeten wachten, Noorman. Ruka is niet in ons midden verschenen en de wetten van mijn volk verbieden een zo gewichtig besluit als dit te doen bespreken, zonder dat alle hoofdlieden van het Verbond aanwezig zijn." Even staart Eric haar strak aan. „Ik wacht tot zonsopgang," klinkt zijn stem dan. „Indien er dan nog niet vergaderd kan worden, zult ge uw besluiten zonder mij moeten nemen, o moeder van de Dolk." Op datzelfde ogenblik houdt de troep krijgers in het moeras halt, om Scorr gelegenheid te geven zijn drift op de gids te koelen. „Spreek, hond!" bijt de man in de wolvepels de sidderende slaaf toe. „Wanneer bereiken wij de schuilplaats van die vervloekte Noorman? Of tracht je mij op een dwaalspoor te leiden . . .?" „Neen, neen," brengt de gids moeilijk uit. „Ik bezweer u bij de geesten . . .! Wij zullen bij zonsopgang de Vergaderplaats bereiken . . ."

Als de eerste schemering van de naderende ochtend tussen de stammen hangt, hoort de Noorman voetstappen achter zich, en zich omwendend ziet hij de oude Zanai. „Gegroet, o Noorman!" zegt de oude vrouw zacht. „Moge deze dag u veel goeds schenken." „Hij kan mij slechts één ding schenken dat ik aanvaard." De Noorman staart in de verte, waar heel vaag een rode weerschijn de hemel tekent. „Roep uw mannen bijeen en bespreek een plan voor de aanval." „Niets liever zou ik doen. Doch mijn mannen zijn als kinderen. Zij houden vast aan de wetten en nemen geen besluit voor alle hoofden bijeen zijn. Zij wachten op de komst van Ruka." „Zij wachten tot er geen vrees meer zal zijn in hun harten, en zij kunnen eindeloos wachten." Eric haalt de schouders op. „Mijn vrienden wachten op mijn hulp in de Verboden Stad." „Daar zit mijn dochter ook gevangen," prevelt de oude vrouw. „Kunt gij ons nog niet een weinig meer tijd laten, Noorman?" „Scorr laat ons geen tijd," antwoordt Eric grimmig. „Ik heb u gezegd, dat ik wachten zou tot de zon opkomt. De tijd van wachten is voorbij, Zanai . . . Ziet!" Boven de kim is een rode bol verschenen en zet de hemel in gloed. Eric rijst op. Doch voor hij nog iets kan zeggen, klinkt plotseling uit de richting van het kamp een luid rumoer op. Krijgsgeschreeuw, wapengekletter en het angstige gegil van vrouwen klinkt door elkaar. En daarboven uit stijgt het bloeddorstige gehuil van een groep aanvallende wolven. De hand van Eric schiet naar zijn zwaard. „Daar hebt ge het loon van uw wachten, Zanai!" bijt hij haar toe. „Scorr overvalt de kampplaats . . ."

De Noorman springt vooruit en rent in de richting van het krijgsrumoer nog voor de beide anderen bekomen zijn van hun verwarring. „Pas op . . ." kermt de roerganger Orm, terwijl hij hijgend de Noorman volgt. „Kijk uit! Wat zijn dat voor manieren om als een dolleman de vijand tegemoet te rennen . . . Dit is geen bedrijf voor een eerlijk zeeman . . . het deugt niet . . . We worden allemaal in de pan gehakt . . . Voorzichtig. Laten we liever eerst eens . . . eh . . . verzamelen . . ." Een onverwacht gekraak in de takken doet de zeeman van schrik verstarren. „D-daar . . .!" stottert hij moeilijk. „Scorr . . . wolven . . . Ondieren en gedrochten. Ik zie iets bewegen, bedoel ik. Kijk uit . . . Pas op!" Inderdaad zijn er in de verte twee donkere figuren in het struikgewas opgedoken, die argwanend blijven staan als ze de kleine groep opmerken. Reeds heft een van hen zijn lans op. De Noorman duikt ineen om het slingerende wapen te ontgaan, als Zanai een scherpe kreet slaakt. „Halt! Krijgers van het Verbond. Hiet staan vrienden." Het dreigend opgeheven wapen zakt. Aarzelend komen de beide krijgers nader. Angst en verwarring hebben hun teken op hun gezichten gegroefd. „Wie zijn jullie?" vraagt de Noorman kort, die nu ook twee mannen van het Verbond herkent. „Wij hielden de wacht aan de oostzijde van het kamp!" mompelt de voorste krijger. „Scorr viel uit het westen aan en wij konden ontkomen. Ik vrees dat wij de enigen zijn," voegt hij er somber aan toe. „Scorrs aanval kwam zo snel, dat niemand er op voorbereid was: het hele kamp is in zijn handen . . ."

„Hoe vond de aanval plaats?" snijdt de Noorman de wachter kort af. „Scorr kan niet veel krijgers bij zich hebben!" „Neen heer, maar hij had zijn wolven . . ." De wachter maakt een wanhopig gebaar. „Eer onze mannen zich konden herstellen, omsingelden Scorrs krijgers de vrouwen en dreigden ze te doden als wij ons niet overgaven." „De lafaards!" mompelt Eric, een ogenblik strak voor zich uitkijkend. Haastig leidt hij hen door het dichte struikgewas, dat het kamp aan alle zijden omgeeft. De krijgers van de Beer staan in een wijde kring geschaard. Hun speren zijn dreigend gericht op de angstige groep, die zij omsingeld houden. En in hun midden staat Scorr, omringd door zijn wolven. Een wrede glimlach speelt om zijn dunne lippen. „Niemand kan Scorr weerstaan," kirt Alhabar, die grijnzend voor hem staat. „De grote Scorr, de dappere aanvaller, de beheerser van slagvelden. Niets kan hem weerstaan. Maar waar is de Noorman?" onderbreekt hij zichzelf met een spottende blik naar Scorr. „Waar is de man die ge hier dacht te vinden? Hè, hè! Hebben de geesten hem soms weggevoerd?" Op datzelfde ogenblik richt de Noorman zich voorzichtig op en wendt zich tot zijn tochtgenoten. „Wij moeten hen onverwachts overvallen," fluistert hij, geen acht slaande op de verbazing, die zich bij het horen van die woorden van de beide krijgers meester maakt. „De mannen hoef je niet te vrezen. En wat de wolven betreft, zodra je mijn teken merkt loop je zo hard je kunt naar de vuren, grijpt brandende takken en jaagt ze daarmee in een hoek . . ." „En wat zal uw teken zijn, heer?" vraagt een der krijgers zacht. „Een pijl . . ." zegt de Noorman geheimzinnig. En de pijl en boog van een der krijgers overnemend verdwijnt hij als een schim tussen het struikgewas . . .

„Spreek!" grauwt Scorr zijn gevangenen toe, terwijl hij dreigend de zware zweep omklemt. „Spreek, honden! Waar is de Noorman?" Er valt een doodse stilte. „Verlangen jullie te sterven, dwazen! Spreek! Wie levert mij de Noorman uit?" „Ik!" Een rauwe stem geeft antwoord. En terwijl er een toornig gemompel opgaat onder de krijgers, dringt Kaldra zich naar voren. Haat broeit in zijn oogjes. Hij is niet vergeten dat Eric hem neersloeg. Hoewel hij Scorr evenzeer verafschuwt als zijn stamgenoten, verlangt hij ernaar zijn vijand in diens handen te zien. „Ik!" herhaalt hij dof. „Laat onze vrouwen en kinderen ongemoeid en ik wijs u de richting waarin de Noorman gevlucht is . . ." Laatdunkend neemt Scorr de verrader op. „Jij meent Scorr eisen te kunnen stellen, mijn vriend? Een onverstandigheid." Een wrede glimlach plooit de dunne lippen. „Men eist niets van Scorr. Men gehoorzaamt . . . als een slaaf! Waar is de Noorman?" „Hè, hè! Als een worm!" kakelt Alhabar voldaan. „Niemand kan de grote Scorr weerstaan. Vergeet dat nimmer, gek. Waar is de Noorman?" „Hier is de Noorman!" klinkt plots een krachtige stem uit het gebladerte van een dichtbijzijnde boom. Een pijl flitst uit de takken te voorschijn en treft de krijger naast Scorr in de borst, die met een schreeuw voorover stort. „Hier is de Noorman! Geen beweging, Scorr . . . of mijn volgende pijl is voor jou . . .!"

Erics stem en de pijl komen zo onverwachts, dat Scorr niet kan begrijpen wat er gaande is. En voor hij kans krijgt zich te herstellen is het of de hel losbreekt. Zodra zij het teken van hun aanvoerder zien, duiken Orm en de beide krijgers uit de struiken op en rukken brandende takken uit het vuur. De dappersten der gevangenen zien hun kans en gebruik makend van de verwarring der Beerkrijgers, dringen zij van achteren op. Geroep en geschreeuw vullen de lucht. „Neer dat zwaard, Scorr!" klinkt de scherpe stem van de Noorman en de machtige kan zich nog maar nauwelijks ter aarde werpen om een nieuwe pijl te ontgaan. „Juist! Neer, dat zwaard!" tiert een bolronde gestalte, die, heftig zwaaiend met een fakkel, toerent. „Laat dit maar over aan een eenvoudig zeeman! Daar! Landkrab!" dondert de roerganger, zijn vijand een gevoelige trap toedienend. „Leer nu eens hoe wij op zee met uw soort kerels omgaan." Eric – midden tussen de worstelende krijgers, die nu aan alle zijden op de verwarde aanhangers van Scorr aanvallen – werpt Orm een waarderende blik toe. Dan wendt hij zich om teneinde een paar bevelen naar achteren te schreeuwen. Met woede tast Scorr naar zijn zwaard. „Nu rekenen wij af, Noorman!" sist hij gesmoord. Hij heft zijn arm voor een verraderlijke stoot. „Dit is de laatste maal dat gij Scorr vernedert . . ."

„Sterf dan Noorman!" De beweging waarmee Scorr tijgerachtig opspringt en toestoot is razend snel, maar Erics reactie is sneller. Zijn neersuizend zwaard weert de verraderlijke slag af en drukt het wapen omlaag. Een ogenblik staan beide mannen roerloos tegenover elkaar. „Hef je zwaard – en vecht Scorr!" bijt de Noorman zijn doodsvijand dan toe, terwijl hij snel terugtreedt en de ander gelegenheid geeft vrij over zijn wapen te beschikken. „Dit is het uur van onze afrekening!" Terwijl overal om hen heen verwarde groepen verbeten met elkaar worstelen, ketsen hun zwaarden op elkaar . . . Orm heeft geen oog voor de Noorman. Zoals bevolen heeft hij zich met de beide andere krijgers op de wolven gestort en drijft de razende dieren met wilde slagen van zijn fakkel in een hoek. Het bevel waarmee Scorr de dieren tot zich tracht te roepen als Eric hem met snelle slagen achteruit drijft, heeft geen effect. Maar er is een ander die de bewegingen van de Noorman scherp in het oog houdt. „Niemand kan Scorr weerstaan, hè, hè!" prevelt Alhabar, terwijl hij haastig wegsluipt in de richting van het struikgewas. „Maar alleen een gek blijft als de reiger wordt gegrepen door de sperwer. Vaarwel, grootmachtige . . ." En onder gesmoord gegiechel duikt hij tussen de struiken. Maar 'n ogenblik voor de takken zich achter hem zullen sluiten, klinkt een verbitterde kreet achter hem. „Sta! Galgeaas!" briest Orm, die zijn oude vijand in het oog krijgt. „Ho! bakzeil! . . . daarginds." En woest zwaaiend met zijn vlammend stuk hout stort hij zich hals over kop achter Alhabar aan . . .

„Halt! Ho! Sta!" tiert de roerganger, terwijl hij als een os door de struiken dringt. Alhabar werpt een korte blik over zijn schouder als het geraas tot hem doordringt. Een ogenblik lijkt het of hij besluit de razende roerganger te weerstaan, maar het vlammende hout noopt hem tot andere gedachten. „Hé, hé, vriend, schrob je eigen dek," kakelt hij stuipachtig. „Daarginds is strijd genoeg." Hij schiet kronkelend weg tussen het geboomte. „Ik ben een man des vredes . . ." De laatste woorden gaan over in een gesmoorde gil, want de toornige Orm, die hem dicht op de hielen zit, zwaait zijn fakkel vlak onder Alhabars uitwaaiende pelsmantel langs. Het droge bont vlamt direct als een dennetak uit een zomers woud en gele vlammen schieten vlak achter de rug van de voortijlende voerman omhoog. „Sta, galgeaas!" dondert de verbitterde zeeman. „Heer Eric leerde me dat vuur een goed middel tegen wolven is, en dat gaat ook op voor de tweebenige soort, naar het schijnt! Kom hier, lafaard in je wolvepels. Ik zal je de snorharen afschroeien!" Maar de voerman slaat volstrekt geen acht op deze uitnodiging. De uitslaande vlammen achter zijn rug nopen hem tot een snelheid, die hij in zijn gewone doen nooit bereikt zou hebben. Sissend en knetterend schiet hij door het hakhout, tot hij toevallig een klein en ondiep stroompje bereikt. Met een gil stort Alhabar zich in de zacht kabbelende golfjes, en verdwijnt met veel gespat en dichte stoomwolken onder de oppervlakte van de stroom. „Welja!" schreeuwt de roerganger bitter. „Nu ook nog dat goede water verontreinigen! Kom boven, schurk! Wij zijn nog niet klaar met elkaar . . ."

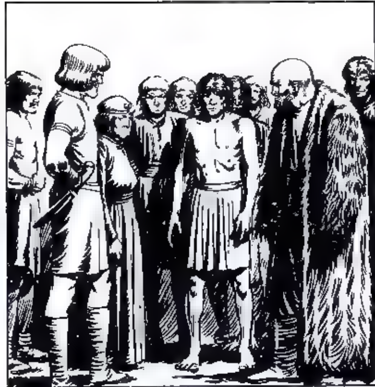

„Kom hier!" nodigt Orm minzaam uit, als Alhabars kruipende gestalte zich een ogenblik weer boven de waterspiegel verheft. Alhabar maakt een afwerend gebaar. „Doe dat vuur weg, vriend!" mompelt hij bezwerend. „Je zult zelf branden. Werkelijk, ik heb daar treurige gevallen van meegemaakt. Eh . . . eh . . . eh . . .!" „Kom op de wal en geef je over, dwarskrab!" roept de onverstoorbare roerganger. „En gauw, want ik zal je een nieuw en treuriger geval van verbranden laten meemaken . . ." „Ik vrees, dat jij mij niet begrijpt!" prevelt Alhabar. „Ik ben een man des vredes en niet zoals jij een wildebras, die graag met vuur speelt . . ." Met een gesmoord gekakel verdwijnt hij onder het wateroppervlak. De grimmige zeeman blijft onverstoorbaar zitten wachten, tot zijn aartsvijand weer bovenkomt, als een visser, die zich deze prooi in geen geval wil laten ontgaan. „En nu de wal op en mee naar heer Eric, of er gebeuren nog heel andere dingen met jou," bezweert Orm dreigend. Alhabar maakt een ellendige indruk zoals hij daar machteloos en druipend tot zijn schouders in de vloed zit. „Goed!" brengt hij moeilijk uit. „Heb medelijden, vriend! Ik geef mij in vol vertrouwen aan je over. Jij schijnt een goed hart te hebben. Hier kom ik, wees vriendelijk voor een man des vredes . . ."

„Gegroet, vriend!" kakelt Alhabar, terwijl hij uit het water kruipt en spottend zijn leren muts oplicht voor Orm, die de merkwaardige voerman vol argwaan opneemt. „De geesten zegenen je edel hart. Het is aardig om in dit land een man te ontmoeten die op zijn stuk weet te staan. Leid mij naar de Noorman, kameraad." „Ik ben je kameraad niet!" bijt de roerganger hem toe, terwijl hij hem, onder veel dreigend gezwaai met zijn fakkel, naar het kamp terugvoert. „Een eerlijk zeeman heeft niets te doen met een stapelgekke landhaai, als jij!" „Hè, hè, hè!" kakelt Alhabar. „Hè, hè, hè, het is een teken van gezondheid om gek te lijken in een land waar de grote Scorr regeert. De geesten mogen met welgevallen op hem neerkijken, ik ben benieuwd hoe de Noorman mijn edele meester behandelt . . ." Op datzelfde ogenblik staat Eric dreigend tegenover de Priester van de Beer. Nu zijn mannen verslagen zijn, zijn wolven machteloos gemaakt, hijzelf door de Noorman ontwapend, bekruipt een machteloze drift Scorr. Broeiend luistert hij naar de slaaf, die Eric vertelt op welke meedogenloze manier Ruka door Scorrs mannen gedood werd. En als de Noorman zich vol verontwaardiging tot hem richt, barst hij uit: „Bespaar mij je gepraat, Noorse hond. Denk niet dat je mij overwonnen hebt. Mijn trouwe dienaar Alhabar is ontkomen. Ha, het zal niet lang duren eer hij met hulp terugkeert . . ." „Hoe jammer dat gij u vergist, meester . . ." snerpt de stem van Alhabar. „Hoewel ge u werkelijk niet ongerust behoeft te maken. Niemand kan Scorr weerstaan, zeg ik altijd. Hè, hè, hè." En onder stuipachtig gelach treedt de spookachtige voerman naast Orm het kamp binnen.

Verbaasd staart de Noorman naar Alhabar, die welgemoed op hem toetreedt, en totaal geen aandacht meer schijnt te hebben voor de verslagen Scorr. Het duurt een ogenblik eer Eric in de druipende gestalte de man herkent met wie hij eens op leven en dood worstelde in het moeras. „Waar komt deze man vandaan, Orm?" vraagt hij kort. Doch de roerganger krijgt geen gelegenheid om te antwoorden. „Een goede vraag, hè, hè, hè!" krast de voerman. „Waar kom ik vandaan, nietwaar? Uit het woud, heer. Ik liep daar te wandelen toen ik een uitnodiging kreeg van deze heer hier een bad te gaan nemen . . ." Hij maakte een wijzend gebaar naar Orm, waarbij hij jammer genoeg zijn bewegingen zo slecht blijkt te beheersen, dat zijn uitzwaaiende hand de roerganger kletsend in het gezicht treft. Met een gil van drift stort Orm zich naar voren. „Uit! Afgelopen! Doodt hem!" krijst hij met verstikte stem. „Een rond zeeman laat zich zoiets niet langer aanleunen. Doodt deze landhaaien!" Een instemmend gemompel stijgt op uit de verzamelde krijgers. Blikken vol haat en afkeer worden op de verblekende Scorr geworpen en op de grijnzende Alhabar, die binnensmonds onverstaanbaar staat te prevelen. „Doodt hen!" roepen vele stemmen. „Weg met hen!" „Mijn mannen eisen de dood van deze aartsvijanden van ons volk, heer!" prevelt de oude Zanai, terwijl ze voor Eric komt staan. „Lever hen over in handen van mijn krijgers!" De Noorman schudt langzaam het hoofd. „Ik heb andere plannen met hen; als gijzelaars hebben ze nog enige waarde . . ." „Als ik 't niet dacht," kakelt Alhabar, „ik ben 'n man van enige waarde . . . dat komt me nu van pas, hèhèhè."

„Zodra de Verboden Stad wordt aangevallen zullen uw vrienden die daar gevangen zitten worden gedood, Noorman," zegt Zanai scherp. „Gijzelaars of géén gijzelaars. En mijn dochter deelt hun lot." De oude vrouw knijpt haar ogen tot spleetjes. „Hoe wilt ge een stad aanvallen die zwaar ommuurd is en in het midden van een kale vlakte ligt? De nadering van een krijgsman wordt door de krijgers van de Beer uren van te voren opgemerkt en de bolwerken zijn onneembaar. Tracht deze gevangenen niet te redden." Een instemmend gemompel gaat achter haar op. En voor Eric kan antwoorden, springt de gids razend van drift naar voren en grijpt Scorr vast. „Hij heeft mij gefolterd in zijn kelders! Hij heeft Ruka laten doden! Het bloed van honderden roept om wraak! Dood aan Scorr!" Met een gil van angst zakt de priester van de Beer op zijn knieën en heft smekend zijn armen naar de Noorman op. „G-genade . . ." kermt hij. „I-ik ben onschuldig . . . M-men heeft m . . . mij gedwongen . . . Anderen bevolen mij . . . Genade heer . . . V-vraag mij alles. Eis van mij wat ge wilt . . . Ik zal uw slaaf zijn . . . Alles . . . Maar niet de dood . . ." Vol walging kijkt de Noorman naar de lafaard. „Je sterven is al even ellendig als je leven, Scorr," bijt hij hem bitter toe. En de man plotseling vastgrijpend: „Spreek . . . wil je alles doen om je armzalig leven te redden?" „Alles h-heer . . . allesss . . . Spreek . . . Geef mij 'n kans . . ." „Je hebt één kans!" zegt de Noorman somber. „Wijs mij een weg waarlangs ik de Verboden Stad binnen kan komen zonder opgemerkt te worden. Wijs mij de weg . . . en je kunt leven, Scorr! . . . Doch zo je weigert, geef ik je over aan dit volk, dat even laf is, als jij zelf . . ."

„Dat kun je niet doen!" knort Orm vertwijfeld als Scorr Eric angstig belooft hem te zullen helpen de Verboden Stad binnen te komen. „Zoiets is zelfmoord! Gebruik je hersens man . . . eh . . . heer, bedoel ik. Let op mijn woorden, dit wordt niks als narigheid en ellende . . .!" „Narigheid en ellende . . . hè, hè, hè! Je hebt een zonnige kijk op het leven, mijn vriend," giechelt Alhabar spookachtig. „Dit wordt moord en marteling, mag je gerust zeggen! Ik kan goed merken dat je nog nooit in de Verboden Stad bent geweest. Nooit zag ik fraaer folterkamers dan daar, hè, hè, hè. Ze hebben een speciale afdeling voor insluipers . . ." De oude Zanai richt haar felle ogen waarschuwend op de Noorman. „Geloof hen, heer!" zegt ze bezwerend. „Ge hebt geen schijn van kans. Uw plan is zelfvernietiging. Luister naar mij . . ." „. . . en vergader nog twee weken," valt de Noorman haar kort in de rede. „Neen, Zanai. Mijn vrienden zitten in de Verboden Stad gevangen en ik zal hen bevrijden, ook al moet het mij het leven kosten. Geef mij uw boog en pijlen," wendt hij zich tot de krijger die naast hem staat. „Ik zal die wapens nodig hebben." Hij dankt de man, die ze hem bereidwillig toesteekt, met een hoofdknik . . . „Volg mij, Scorr, zo je je leven redden wilt." Het volgende ogenblik heeft hij zich omgewend en verdwijnt met zijn gevangene tussen de hoge bomen. Orm staart hem huiverend na. „Kijk hem daar nu lopen," prevelt de brave roerganger verslagen. „Rechtstreeks zijn dood tegemoet! Ach, ach, dat ik zo mijn liefste vriend moet verliezen . . ."

HET GEHEIM VAN DE VERBODEN STAD

EEN AVONTUUR VAN ERIC DE NOORMAN

„Dit is je laatste tocht, Noorman," prevelt Zanai zacht. „Het zal je nimmer lukken de Verboden Stad binnen te komen! Niemand is ooit teruggekeerd." „N-niemand ooit t-teruggekeerd . . ." stottert Orm met klimmende angst, als Alhabar achter hem in een bezeten gegiechel losbarst. „M-maar . . . Ik m-moet hem waarschuwen. Ik laat hem niet gaan." Vastbesloten rept de goede zeevaarder zich achter de twee verdwijnende gestalten aan. „Heer Eric! Heer Eric! Je loopt op de klippen! Hédaar!" De Noorman wendt zich om als de schrille stem achter hem opklinkt. „Luister heer!" hijgt de roerganger. „Neem de raad aan van een bevaren zeeman! Wijzig de koers, heer . . . 't is kwaad tij, zeggen ze. De wind zit tegen. Er is nog nooit iemand uit die vervloekte stad teruggekeerd. En het is er vergeven door de boze geesten . . ." „Des te meer reden om Halfra en de anderen eruit te halen." De Noorman maakt een bevelend gebaar. „Ik voer nog steeds het bevel, Orm. Keer terug en zorg dat Alhabar nauwkeurig bewaakt wordt. Die man is gevaarlijker dan alles wat ik in dit land ontmoet heb. Jij bent de enige die ik dit kan toevertrouwen." Hij ziet dat zijn verontruste makker nog iets wil zeggen en schudt het hoofd. „Dit is een bevel, Orm! Ga!" Langzaam keert de roerganger zich om en doet een paar passen terug. „Orm . . .!" Hij wendt hoopvol het hoofd. „Ik had nooit een betere makker kunnen vinden op deze tocht," zegt Eric zacht. Met een laatste zwaai van zijn arm verdwijnt hij met Scorr in de struiken. Orm staat een ogenblik als uit steen gehouwen. „De dapperste kerel . . . De beste aanvoerder . . . De eerlijkste man die ooit de zee bevoer . . ." barst hij dan wanhopig los. „En dat ik hem zo verliezen moet! Dat is meer dan vlees en bloed verdragen kunnen . . ."

Somber keert Orm terug. „Alhabar bewaken," gromt hij bitter. „Dat is alles wat ik nog voor heer Eric kan doen. En bij alle geesten der zee, die schurk zal bewaakt worden, zoals er nog nooit iemand bewaakt is!" Haastig begeeft hij zich naar de plaats waar de voerman door enkele krijgers aan een boom gebonden is. „Welkom, nobel hart," kakelt de spookachtige Alhabar als hij zijn oude vijand herkent. „Ga heen, landhaai," gromt Orm de wachtpost gemelijk toe. „Ik zal deze man zelf bewaken. Die vertrouw ik aan niemand anders toe . . ." „Je vleit mij, lief makkertje," kraait Alhabar vergenoegd, als de roerganger somber voor hem zit. „Hè, hè, hè . . . Wat zullen wij doen, vriendlief . . . Zal ik je de geschiedenis van mijn leven verhalen . . . Of zullen wij het over de Verboden Stad hebben? Hè, hè, hè!" Orm beweegt onrustig. „Tja . . . De Verboden Stad . . . een alleraardigst oord," giechelt Alhabar. „Hoe vaak heb ik niet op de muren gestaan en gezien hoe een gek probeerde de wachters te verschalken! Hè, hè, hè. Ik zag zo'n dappere dwaas naderen, en ik dacht elke keer weer: Wie weet! Wellicht gelukt het hem! Wie zal het zeggen . . .! Als man des vredes dacht ik er natuurlijk niet aan de wachters te waarschuwen. Iedereen een eerlijke kans, dat is mijn motto. Hè, hè, hè, en dan kwam hij nader, en nader en nader . . ." Met trillende vingers schenkt Orm zich een kom water in, terwijl hij zich op de lippen bijt. „En nader . . .!" kirt de voerman. „Maar juist als ik dacht, kijk, kijk, het lukt hem . . . Weet je wat er dan gebeurde, lieve vriend? Knip . . . zei de val en de domme vogel was gevangen. Op mijn woord. Gevangen als een sijs in een kooitje. Hè, hè, hè!"

Vol woede grijpt de getergde zeeman Alhabar bij zijn baard en rammelt hem door elkaar. „Spreek!" gilt hij, dodelijk beangst voor het lot van zijn vriend. „I-is het waar dat iedereen gedood wordt die in de Verboden Stad tracht binnen te komen?" „Een pijnlijke vraag, mijn hartje," giechelt de spookachtige voerman. „Maar even waar als mijn baard. Hèhèhè. Zelfs al zoudt ge uw vriend de Noorman willen waarschuwen, dan vrees ik dat het daarvoor te laat is. Niemand kent de weg waarlangs de grote Scorr zijn prooi het ongeluk tegemoet voert. Eh . . . behalve ik natuurlijk . . ." besluit hij, de ogen zalvend ten hemel slaand. „Hela, gek, wat ben je met dat mes van plan . . .?" Want de roerganger heeft met een ruk zijn breed zeemansmes getrokken en treedt nu dreigend nader. „Snij je niet, vriendlief. Dat zou mijn hart breken . . ." mompelt Alhabar loerend. „Ik ga je lossnijden!" gromt Orm, die het zweet op het voorhoofd parelt. „En dan wijs je me zo snel mogelijk de weg naar de Noorman." „De geesten zegenen je nobel hart, vriend! Wij gaan achter de Noorman aan . . . Maar wat zullen de andere krijgers zeggen. Hè, hè, hè, foei, foei! Weet je dat het hoogverraad is eigenmachtig een gevangene bevrijden?" „Dit gaat niemand aan," gromt Orm stug, terwijl hij achter Alhabar neerknielt en zijn mes achter de touwen haakt. „Ik ga mijn vriend, de koning, redden. Trouwens, niemand ziet het . . ." „Daar zou ik niet te vast op rekenen. Kijk daar eens, braaf hart . . ." prevelt Alhabar vol leedvermaak. En opkijkend heeft Orm een ogenblik het gevoel of zijn bloed bevriest, want uit de struiken rijst een krijger van het Verbond der Dolken op en nadert vol argwaan . . .

Dreigend komt de krijger op Orm af, die haastig zijn speer heeft opgeraapt en nu zijn best doet er zo argeloos mogelijk uit te zien. Maar dan herkent hij Kaldra. Sinds het opstandige hoofd de Noorman aan Scorr wilde uitleveren, draagt de kleine roerganger hem een diepe haat toe. „Wat zoek je hier?" bijt de man toe. „Ga heen!" Kaldra's blik glijdt onderzoekend over de grijnzende Alhabar. „Waarom knielde je achter deze gevangene? Wat voer je in je schild? Jij krijger van de zee!" Hij trekt met een ruk zijn mes. „Opzij! Ik wil onderzoeken wat je daar deed!" Plotseling schiet Orm een plan te binnen. „Doe maar!" zegt hij kort. „Ik zal je niet tegenhouden, landhaai! Je ziet spoken op klaarlichte dag!" Als de man achter de boom neerknielt treft Orms vuist hem als een moker tegen de slaap. Hijgend en vuurrood van inspanning vangt de zeeman de neertuimelende gestalte op en vlijt hem geruisloos neer. Achter hem barst Alhabar in 'n krakend gelach uit. „Hè, hè, hè . . ." kraait de voerman amechtig. „Twee waakhonden strijden om de oude vos. Dit is het zotste toneel dat een vrolijk man kan aanschouwen! Wat denk je dat je bondgenoten daarvan zullen zeggen, hartje? Dit kost je de hals, mijn vriend." „En het kost jou 'n paar blauwe ogen, indien je niet zwijgt!" sist de roerganger nijdig, terwijl hij zijn vuist onder Alhabars neus zwaait. „Beheers je, platvis! We hebben al moeilijkheden genoeg!" Grommend snijdt hij zijn vreemdsoortige gevangene los, terwijl het zweet hem op het voorhoofd parelt . . .

„Zwijg!" fluistert Orm, als hij de laatste touwen doorsnijdt waarmee Alhabar gevangen zit. Hij werpt een schichtige blik op Kaldra, die bewusteloos aan zijn voeten ligt. „Welaan, mijn hartje, laten we dan vertrekken," kraait de voerman goedgeluimd. „Ik meen dat het je plan was, dat ik je naar de Noorman leidde, nietwaar? Waar wachten wij nog op?" „O nee," gromt de roerganger vol achterdocht, terwijl hij zijn mes dreigend opheft. „Ik heb te veel van je grapjes meegemaakt om niet voorzichtig te zijn." Haastig bindt hij de handen van zijn gevangene op de rug en sjort hem dan aan een koord dat hij aan zijn gordel bevestigt. „Je zult geen streken met mij uithalen. Schurk! Vooruit! En in een rechte koers naar de Noorman!" „Je doet mij onrecht met je wantrouwen." De voerman krijgt een nieuwe stuipachtige lachbui. „Waar vond men ooit een trouwer vriend dan Alhabar? Ik geniet van je gezelschap. Hè, hè, hè!" „Denk aan de wachters," mompelt de zwetende Orm, onrustig rondkijkend. „Moeten we soms ontdekt worden?" „Hè, hè, hè! Een ontdekking kost mij alleen de vrijheid en die mis ik al. Jou kost het de hals en die heb je nog! Maar uitsluitend om de warme genegenheid die ik je toedraag, zal ik zwijgen, hartje! Kom! Ik zal je de weg wijzen die de Noorman gaat . . . hè, hè!" Ritselend verdwijnen zij in de struiken. Maar nog lang schijnt uit de verte het hortende gelach na te klinken van Alhabar . . .

Niet lang nadat Orm en zijn vreemdsoortige gids uit het gezicht verdwenen zijn, ontwaakt Kaldra uit zijn bewusteloosheid. Duizelig laat hij zijn blik over de omgeving glijden. Tot zijn ogen blijven rusten op de boom, waaraan tien minuten geleden de onvolprezen Alhabar nog muurvast zat vastgesnoerd . . . „Weg . . .!!!" Razend van woede springt hij op en onderzoekt de touwen. „Doorgesneden . . .!" mompelt hij grimmig. „O, kleine krijger van de zee, dit zal je bloed kosten . . .!" Vol bitterheid ijlt hij terug naar het kamp. „Nimmer vertrouwde ik de Noorman. Nu laat diens dienaar een doodsvijand van ons Verbond ontsnappen!" gromt Kaldra. „Waarom heeft de oude Zanai deze verraders ooit het oor geleend! Zij voeren ons Verbond naar de ondergang . . .!" In het kamp wijken de vrouwen uiteen als zij hem zien aankomen. Men kent en vreest zijn drift. „Hé-daar, man!" richt hij zich korzelig tegen een der krijgers, die de gevangenen bewaken. „Waar is Zanai?" „In haar hut," mompelt de krijger, een armgebaar makend in de richting van een lage, met plaggen afgedekte holwoning, die in de verte even boven de grond uitsteekt. „Zanai wordt te oud!" prevelt Kaldra driftig terwijl hij de trap afdaalt die naar het binnenste van de woning voert. „Het wordt tijd dat zij de leiding overlaat aan mannen die kunnen handelen. Ik zal . . ." Dan breekt hij zijn alleenspraak af en kijkt verbaasd om zich heen. De hut is leeg. Nergens is iemand te zien . . .

„Verdwenen," gromt hij. „Eerst die kleine krijger van de zee, die verraderlijke aanhanger van de Noorman, en nu Zanai. Wat is hier gaande . . .!" Dit vraagstuk is meer dan hij bevatten kan – en zoals altijd wanneer de toestand hem boven het hoofd dreigt te groeien, maakt dit een grimmige woede in hem wakker. „Wie van jullie heeft de oude vrouw voor het laatst gezien?" bijt hij de krijgers toe, die schoorvoetend nader zijn gekomen. Er valt een stilte. „Ik heer . . ." mompelt een krijger. „Nog niet lang geleden. De zon stond misschien een halve handbreedte hoger dan thans!" „Dat is in dezelfde tijd dat die schurkachtige zeekrijger met Scorrs trouwste aanhanger ontsnapte!" sist Kaldra, wiens aderen op het voorhoofd zwellen. „De trouwelozen! Zouden zij soms . . . Wie heeft wacht gehouden bij deze hut?" barst hij uit tegen zijn mannen. „Zanai had de wachters weggestuurd alvorens zij zich terug trok. Zij wenste rust." „Dus . . ." mompelt Kaldra, zijn vuisten ballend. „Die twee schurken kunnen teruggeslopen zijn en haar overmeesterd hebben, om haar aan de vijanden uit te leveren." Hij wendt zich briesend tot de krijgers. „Snel! Hen na. En vraag de andere hoofden onmiddellijk bij mij te komen." „De andere hoofden zijn naar hun stammen teruggekeerd," zegt een der krijgers. „Zanai beval hen te gaan!" „Dan neem ik de leiding!! Begrepen! Voort!" dondert hij hem toe. „Onderzoek het woud. Zoek het spoor van die twee schurken! Het is zeker dat zij Zanai ontvoerd hebben . . ." Enkele ogenblikken later dringen de eerste groepen de struiken binnen en het woud weergalmt van het geroep der jagers . . .

Intussen trekt Orm met Alhabar somber voort door de wildernis. Opeens wendt de voerman zich om en loert gespannen rond. „W-wat is er nou?" brengt Orm zwetend uit, en dan hoort hij het ook. Uit de verte klinkt het geroep van Kaldra's zoekende krijgers. „Ik ben een man des vredes," prevelt Alhabar met een grijns. „En daarom zou ik je aanraden je niet te laten zien, mijn hartje!" Hij trekt zijn sidderende gevangenbewaarder mee onder het gebladerte. „Ik zie niet graag een man met jouw grote geestelijke gaven sterven!" Nauwelijks heeft Orm zich op de grond geworpen, of in de verte duikt een aantal krijgers op die driftig de struiken doorzoeken. Een van hen werpt een argwanende blik in de richting waar de beide vluchtelingen zich verborgen houden. Dan roepen zijn makkers hem verder en langzaam verdwijnt de groep weer uit het gezicht. „Hè . . . hè . . . hè. Zag je ooit een onbekwamer stel jachthonden, lieve vriend?" krast Alhabar. „Neem van mij aan dat ik je gevonden zou hebben, als ik met Scorrs mannen was uitgetrokken om op je te jagen." Inderdaad keren de uitgezonden krijgers uren later moedeloos in het kamp terug en melden Kaldra verlegen dat zij geen spoor van de vluchtelingen hebben kunnen vinden. „Zij zijn jullie door de vingers geglipt!" tiert Kaldra. „Waarschijnlijk zijn zij met Zanai op weg naar de Verboden Stad! Stuur boden uit! Roep alle hoofden bijeen! Desnoods vallen wij de Verboden Stad aan. Er is geen ogenblik meer te verliezen . . ."

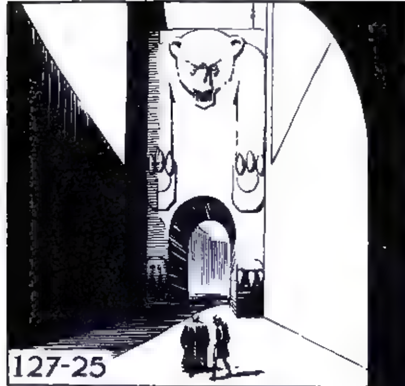
Na een urenlange tocht door het woud zien Orm en Alhabar licht in de verte schemeren. De bomen wijken uiteen en voor hen strekt zich een kale vlakte uit. „Hè, hè, hè, ziedaar de Verboden Stad, mijn vriend!" krast de voerman. De doodse, met stenen overdekte vlakte beneemt de angstige roerganger een ogenblik alle moed. Temidden van deze steenwoestijn ligt massief en dreigend de stad als een oase van levenloosheid. „Men zegt dat hier in oude tijden een gloeiende bol uit de hemel viel en een gat in de aarde sloeg. In deze holte bouwden de mannen van de Beer hun stad. Aardig, vind je niet?" „Waar is de Noorman," snauwt Orm, terwijl ze in de steenwoestijn afdalen. „Spreek op, landhaai!" „Geduld mijn vriend! Beklim liever een steen in plaats van je goedwillende gids, die het beste met je voor heeft, lastig te vallen en kijk eens goed!" Haastig voldoet Orm aan dit zakelijke voorstel, om dan een kreet van wanhoop te slaken. Want dicht bij de poort van de Verboden Stad onderscheidt hij twee kleine figuren. En er kan geen twijfel meer bestaan dat de ene Eric de Noorman is. „Hij staat op het punt de stad binnen te gaan . . ." siddert de roerganger. „Wij halen hem nooit meer in. H-hij is ver-verloren."

„Niets kan hem meer redden," rilt de roerganger. „W-wij komen te l-l-laat!!!" Maar voor de poort vertrekt de Noorman geen spier van zijn gezicht. Onbewogen heeft hij zijn gevangene tot op dit punt gebracht . . . onbewogen dwingt hij Scorr thans hem de toegang tot dit oord der verschrikking te openen. „Je weet wat je te doen staat . . ." voegt hij zijn gevangene fluisterend toe, wanneer zich boven de poort de botte gezichten van enkele wachters aftekenen, die hen met onverholen argwaan opnemen. „Speel je rol . . . of sterf!" Met moeite verheft Scorr zijn stem. „Wat aarzelt gij, krijgers van de Beer!" roept hij omhoog. „Herkent gij mij soms niet! Opent de poort voor Scorr . . .!" „Wie is die vreemdeling die ge daar bij u hebt . . ." schreeuwen de wachters argwanend terug. „Nimmer zagen wij deze man voor onze muren." „Wie zijt gij, dat ge een hogepriester van de Beer vragen stelt . . . Opent de poort dwazen . . . of de wolven zullen met uw schedels spelen . . ." De wachters verdwijnen. Een ogenblik later gaat de grote poort krakend open. De Noorman beveelt zijn gevangene met een hoofdknik binnen te gaan, maar terwijl hij volgt houdt hij zijn boog gereed, op alles voorbereid . . .

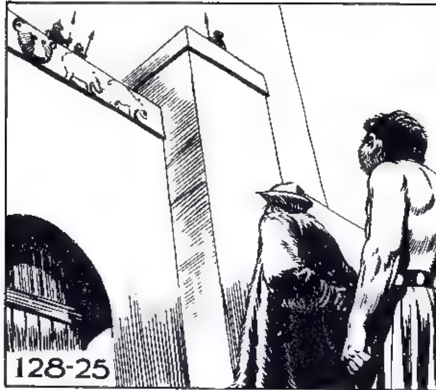

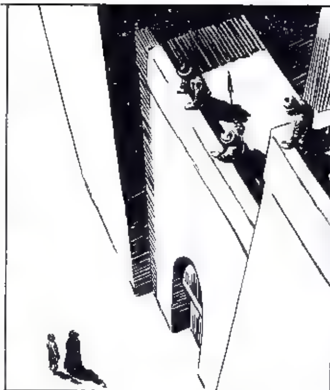

Als Eric en Scorr de poort van de verboden Stad binnengaan, omringt hen een doodse stilte. Voor hen strekt zich een brede gang uit met hoge, gladde muren. Achter een tweede poort, gebouwd in de vorm van een gedrochtelijke beer, tekenen zich vaag de gebouwen van de stad af. „Verder!" beveelt hij zijn gevangene kort. Doch eer zij tien passen gedaan hebben, klinkt een knersend geluid en met een slag valt de poort achter hen dicht. Iedere kans om uit deze Stad der Verschrikking te ontkomen is afgesneden . . .

Buiten de poort heeft Orm huiverend gezien hoe zijn vriend Scorr dwong de wachters toe te spreken en daarna door de geopende poort verdween. „Ik moet hem achterna . . ." mompelt hij hees. „Ik moet hem bijstaan in zijn moeilijkste ogenblikken. Ze zullen nooit van Orm kunnen zeggen, dat hij een makker in de steek liet . . ." „En hoe denk je de stad binnen te komen, mijn hartje!" kraakt de voerman somber. Maar Orm is te zeer door zijn zorg voor de Noorman in beslag genomen om zich door iets tegen te laten houden. „Op dezelfde manier als heer Eric het deed!" bijt hij zijn gevangene kribbig toe. „Kom mee! Jij moet de wachters bevelen de poort voor mij te openen!" Alhabar waggelt in een geluidloze lachkramp achter Orm aan als de roerganger op de poort toeloopt. „Dit is de grootste zotternij, die ooit in dit land is opgevoerd . . ." verklaart hij reutelend. „Reken op Alhabar, mijn hartje. Wie ben ik om een goede klucht te verknoeien . . . hè, hè, hè!"

Als Alhabar en Orm op de poort van de Verboden Stad toetreden verschijnen opnieuw de wachters op de transen, die hen dreigend opnemen. Doch de roerganger behoeft zijn vreemdsoortige gevangene niet aan te sporen. „Doe open, dwazen!" krijst Alhabar welgemoed. „Open de poort voor Scorrs dienaar, die hem met deze gevangene volgt. Hè, hè, hè . . . En snel, of de grote Scorr zal u zijn macht doen voelen . . ." Er volgt een doodse stilte. Geen van de wachters antwoordt. Het koude angstzweet breekt de roerganger uit. Dan, heel langzaam, zwaait de poort van de Verboden Stad opnieuw open . . . „Het is gelukt . . ." prevelt Orm verlicht, terwijl hij haastig naar binnen beent. „We hebben hen om de tuin geleid." Maar Alhabar werpt een scherpe blik naar boven, alvorens hij de roerganger volgt, en prevelt in zijn baard: „Ik vertrouw dit niet. Nimmer was de Verboden Stad zo gastvrij . . ." Hij kan niet verder gaan. Dreunend valt de zware deur achter hen dicht, en terwijl Orm onthutst omkijkt voegt een scherpe stem hun toe: „Sta! Geen beweging. Gij zijt gevangenen van de Beer, dwazen . . .!"

Van alle kanten treden de wachters te voorschijn, hun pijlen dreigend op het tweetal gericht. Orm gluurt zenuwachtig om zich heen, doch de voerman kraait: „Is iedereen dan gek geworden hier? Ik, Scorrs trouwste dienaar, breng een waardevolle gevangene en gij ontvangt ons op die wijze! Hè, hè, hè. Hopelijk zal Scorr een middel vinden om uw verstand te doen terugkeren. Ge zoudt mij tenminste kunnen aanmelden bij de Heilige Moederbeer! Ik heb een boodschap van het hoogste belang voor haar!" De doodse stilte na deze woorden wordt plotseling verbroken door een geluid van zware, schuivende voetstappen. Hoog opgericht met de logge, wat zwaaiende gang van de woudbewoner, verschijnt een reusachtige beer in de poortopening. Verschrikt deinst Orm achteruit, doch zijn afgrijzen wordt nog groter als de muil van het dier zich opent en een holle stem gromt: „Wie heeft mij geroepen?" Orm heeft zijn handen voor zijn ogen geslagen, maar Alhabar gaat haastig op het dier af. „Aanschouw uw nederige dienaar, o grootheid," kakelt hij. „Met een gevangene heb ik mij hier heen gespoed om u te melden dat Eric de Noorman zich binnen de muren van deze stad bevindt, zodat gij . . ." De beer doet dreigend een stap in zijn richting en gromt: „Zwijg, nietswaardige! Uw nieuws is mij reeds lang bekend! De dwaas! Nog weet hij niets van mijn bestaan! Nog verkeert hij in de waan dat hij het spel kan winnen. Een korte wijle zal ik hem in die waan laten . . . Doch zijn lot is reeds beslist . . ."

Orm heeft met stijgend onbegrip naar deze woorden geluisterd. Afgrijzen en ongeloof wisselen zich op zijn gelaat af en hij trilt als een espeblad. Als de beer dreigend een stap in zijn richtig doet, wil hij achteruit wijken doch aan alle kanten is hij omringd door de gewapende krijgers. Weer spert het reusachtige monster zijn muil open en de woorden klinken de arme Orm als 'n doodsoordeel in de oren. „Breng deze man weg! Voer hem naar de Steen der Vergetelheid! Hij is het niet waard, nog een enkel woord aan hem te verspillen!" Orm wordt vastgegrepen en terwijl Alhabar zachtjes in zichzelf giechelend toekijkt, wordt hij weggevoerd. Nog is zijn gekerm te horen, als de Beer zich thans tot de voerman wendt: „Gij hebt mij trouw gediend, Alhabar! Thans zal ik u tonen, dat de heilige Moederbeer haar dienaren trouw beloont!" Een brede grijns is op het gezicht van Alhabar verschenen. „Wie is Alhabar om aanspraak op dankbaarheid te maken, hè, hè, hè!" mompelt hij zachtjes, terwijl zijn ogen vol verwachting op de Beer gevestigd zijn. „Volg mij!" gromt deze en gaat de voerman voor naar een kleine poort in een der muren. Gretig volgt Alhabar, doch nauwelijks heeft hij een blik in de poort geslagen of hij deinst angstig achteruit.

De Beer maakt een uitnodigend gebaar. „Daal deze trap af," gromt het dier. „Ga steeds rechtuit en aan het einde van deze weg zult ge uw beloning vinden!" Alhabar aarzelt. Hij werpt een argwanende blik in de donkere afgrond die zich voor hem uitstrekt. Doch de Beer maakt een ongeduldige beweging en de voerman weet dat hem geen andere keus blijft. Aarzelend daalt hij de brokkelige treden van de trap af. Voor hem gaapt een ondoordringbare duisternis. Achter hem, in het licht van de poortopening ziet hij de donker omlijnde gestalte van de Heilige Moederbeer. Plotseling merkt hij dat de treden ophouden. Voor hem strekt zich een donkere gang uit. Nu zijn ogen aan de duisternis gewend zijn, ziet hij verschillende zijgangen op dit punt samenkomen. „Rechtuit, Alhabar!" klinkt de stem van de beer toonloos. Tastend zoekt de voerman zijn weg door het duister, dat hem aan alle kanten omringt. Hol klinkt het geluid van zijn voetstappen door de ruimte en vermengt zich met het zachte kabbelen van water. De heen en weer wiegende bleke koppen met de flitsende tongetjes kan hij niet zien . . . Doch voor de Beer, die nog steeds bovenaan de trap gespannen staat te luisteren, zijn dit geen geheimen en als na een korte tijd uit de gewelven het doffe geluid van een plons en een rauwe kreet tot hem doordringen, sluit hij met een tevreden gebaar de poort . . . „En nu de Noorman!" gromt het dier hol . . .

Onbewust van de plannen die tegen hem gesmeed worden, is Eric met zijn gevangene diep in de Verboden Stad doorgedrongen. „Haal geen grappen uit, vriendlief!" gromt de Noorman, wanneer hij Scorr achterom ziet gluren. „Want hoe hard je ook lopen kunt, mijn pijl is altijd sneller!" „Wij zijn reeds lang in de greep der schaduwen," brengt Scorr gejaagd uit. „Geloof mij, Noorse hond! Ik ken dit spel. Te vaak heb ik het zelf gespeeld om niet te beseffen, dat wij niet anders zijn dan muizen in de muil van de Beer." Schuw loert hij naar de beerkrijgers, die zij af en toe passeren. Doch de Noorman laat zich niet uit het veld slaan. Hij meent in de priester een belangrijke gijzelaar te bezitten en de vreesachtige houding van Scorr wijtende aan angst voor zijn leven, voegt Eric hem toe: „Er zal je niets geschieden, zolang je doet wat ik zeg. Je hebt je leven in eigen hand." Een wanhopig gekreun is het enige antwoord en zwijgend zet het vreemde tweetal de tocht door de kille stad voort. Eric noch Scorr beseffen dat elk van hun bewegingen nauwlettend gadegeslagen wordt door de geheimzinnige Moederbeer en een aantal van haar krijgers. Een toonloos lachje welt op uit de starre muil en half tot de krijgers mompelt zij: „Ziet hem gaan, de trouwe hond, de redder-van-vrienden-in-nood. Hoe nobel, nietwaar? Welaan grote held, je loopt als een blind varken in de kuil die voor je gegraven is . . ."

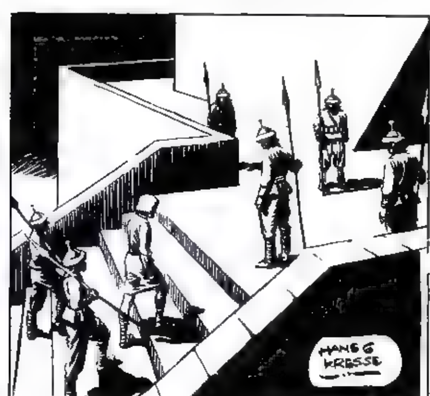

Inmiddels tast de kleine zeeman verbijsterd in een donkere kerker rond, als een bekende stem hem uit zijn overpeinzingen losrukt en Halfra, met zijn lotgenoten Togir en Pum-Pum, op hem toetreedt. „Wat brengt gij voor nieuws, edele makker?" vraagt de haveloze ridder, die blijkbaar nog niets van zijn geestkracht verloren heeft. „Is onze vorst bijgeval onderweg om ons . . ." „Afgelopen! Voor de haaien!" zegt Orm hol. „De Noorman is bij laag water deze sluis binnengezeild en zal nu wel met zijn kiel in de modder zitten." „Hoe meent gij?" brult Halfra. „Eric, onze vorst, in deze heilloze stad? Voorwaar het beste nieuws dat gij ons brengen kunt. Nu is ons leed wel spoedig geleden!" „Welja," snuift Orm. „De dood kan prettig zijn vergeleken bij dit, nietwaar!" „Dood? Voorzeker! Voor de minne lieden die ons hier behandeld hebben als waren wij niet die wij zijn," briest Halfra. „Ha, maar nog slechts enige uren scheiden ons van de vrijheid. Onze vorst, de nobele koning Eric, zal deze muren der wanhoop verbrijzelen. Lang leve Eric de Noorman." „Daar gaat de dwaas!" gromt op hetzelfde ogenblik de opperste Moeder-Beer, die vanaf de gaanderij uitkijkt over de enorme binnenplaats, waar als kleine figuurtjes Eric de Noorman en Scorr recht op de Steen der Vergetelheid toelopen. „Nu is de tijd! Schiet!" En terwijl de man een pijl op de boog legt, de pees spant en zorgvuldig mikt, voegt zij er dreigend aan toe: „Bedenk goed! Mis, en het kost je de kop!"

Vast zijn Erics ogen gericht op de massieve wanden van het grote, vierkante gebouw, dat zich voor hen verheft: De Steen der Vergetelheid . . . Binnen enkele ogenblikken zal hij oog in oog staan met de bewakers van zijn vrienden, en dan zal het slagen van zijn doldrieste plan afhangen van Scorr. Tersluiks neemt hij de man naast hem op, doch een ogenblik later sperren zijn ogen zich open van ontzetting en ongeloof. Schijnbaar uit het niets komende, bijt zich een pijl vast in de rug van de heidense priester, een rauwe kreet versterft op diens lippen en met een doffe klap slaat Scorr tegen de grond. In een razendsnelle beweging werpt Eric zich terzijde, doch de pijl, die hij verwacht, blijft uit. Terwijl Eric zich verbijsterd afvraagt, welke duistere motieven achter de plotselinge moord op deze volgeling van de Beer schuilen, trekt de geheimzinnige Moeder-Beer zich met een goedkeurend knikken van de monsterlijke kop in de schaduw terug. Scorr heeft zijn rol gespeeld. De grote prooi zit in de val! Inmiddels hebben Beerkrijgers Eric aan alle zijden omringd. „Geef u over, Noorse hond!" snauwt de aanvoerder. „Want bij de Heilige Moeder-Beer, uw vrienden zullen een vreselijke dood sterven, zo ge u verzet." Even aarzelt de Noorman, maar dan laat hij zijn zwaard kletterend op de grond vallen. Hij gooit zijn pijlenkoker voor de voeten van zijn tegenstander en even later bestijgt hij, onder zware bewaking, de treden van het sombere gebouw, waaruit hij enkele ogenblikken geleden nog meende zijn vrienden te kunnen bevrijden.

Als Eric in de nauwe opening van de kerker verschijnt, staan zijn vrienden als aan de grond genageld. Hardhandig wordt Eric naar binnen geduwd en de deur valt met een slag achter hem dicht. „Heer koning!" stamelt Halfra, die het huilen nader staat dan het lachen. „Hoe . . . hoe . . . Te deksel! Hier gebeuren dingen die niet meer met onze stand overeenkomen! Geen bad, geen schone kleding, welhaast geen voedsel. Wij moeten ingrijpen . . .!" „Bah!" snuift Orm misnoegd. „Ingebeelde dwaas! Bekijk de zaken nuchter. We zullen hier binnenkort wel omkomen." „Er is iets vreemds aan deze geschiedenis," mijmert Eric. „Men zou haast geneigd zijn te denken, dat er op de één of andere manier verraad in het spel is." „V-verraad?" hijgt Halfra. „Hoe meent ge dat, heer koning?" Doch voor Eric gelegenheid krijgt hierop door te gaan, echoot eensklaps een waanzinnig gelach door het sombere gewelf, en verstard van schrik horen allen een doffe stem uit het niet zeggen: „Verraad? Goed opgemerkt! Alles hangt hier van verraad aan elkaar! Ah, maar men moet verraad bestrijden, lieve vrienden, Leer om leer, zeg ik maar zo, hè, hè, hè!"

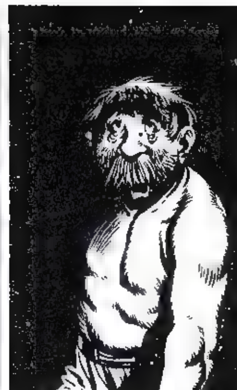

Een nieuwe stuiplach galmt langs de wanden van de kerker, en in deze omgeving is dit geluid niet bepaald geschikt om de gevangenen op hun gemak te stellen. „Er is hier een gek aan het werk, een spelletje om ons bang te maken," gromt Orm. „Maar daar is een rond zeeman tegen opgewassen! Ik zal die kerel vinden!" Haastig begint hij langs de muren te speuren. De anderen volgen zijn voorbeeld. Koortsachtig zoeken zij hun kerker af. Alleen Halfra staat met een diepe rimpel in zijn voorhoofd op zijn oude plaats. „Ahum," mompelt hij, nadenkend rondspiedend. „Het wil mij voorkomen . . . het schijnt . . . dat het van . . . even zien, van . . ." „Hier!" valt Eric plotseling in de rede, op de vloer wijzend, „onder de grond zit het!" „Ja, precies, ge haalt mij de woorden uit de mond!" valt de edelman met een triomfantelijke blik in. „Onder de vloer! Hé daar, Wie zijt ge?" „Foei, brave vriend, hoe nieuwsgierig!" antwoordt de stem met een gesmoord geproest. „Maar ter zake. Ik weet een manier om jullie allen te laten ontsnappen uit deze nare kerker. De vrijheid, vrienden, hè, hè, hè, en dat slechts op één voorwaarde!" „En die is?" klinkt Erics stem koud, nog voor één der anderen van hun verwarring bekomen is. „Heer Eric blijft, om met mij . . . eh . . . enige zaakjes af te handelen!" „Een valstrik!" jammert Orm, maar Eric legt hem met een kort gebaar het zwijgen op. „Ik neem die voorwaarde aan! Toon ons, hoe je ons denkt te bevrijden!" Een ogenblik is slechts Pum-Pums gejaagde ademhaling hoorbaar in de stilte. Dan vernemen allen een zacht, schrapend geluid en een ogenblik later opent zich voor hun blikken een klein vierkant gat in de vloer van hun gevangenis . . .

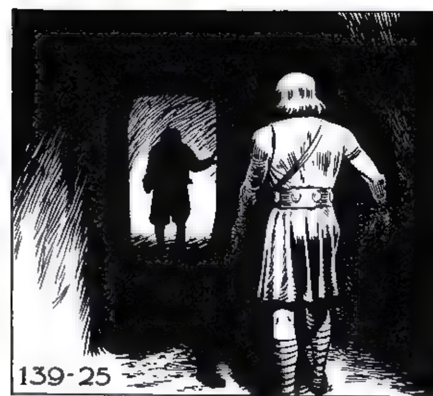

„Daal af, vrienden!" grinnikt ergens uit de duisternis de stem. „Maar let op, ook dit is verraad!" „Niemand krijgt mij zo gek om in dat hol af te dalen," stoot Orm met knikkende knieën uit. Eric treedt langzaam op de nauwe opening toe. „Vooruit maar!" grijnst de onbekende monter. „Er kan niets gebeuren. Ik zit er zelf óók!!" De Noorman overwint zijn laatste aarzeling en laat zich behoedzaam zakken. Er gebeurt echter niets en nu blijven de anderen niet achter. Uit het duister schiet eensklaps een benige hand naar voren. „Hier, grijp vast en geef ook elkander een hand, vrienden!" krast de stem nu vreemd dichtbij. „Volg mij!" Zwijgend volgt het troepje dit bevel op en in diepe stilte schuifelen zij voort door de donkere gangen. „Hand in hand naar de haaien," mompelt Orm met een grafstem. De geheimzinnige gids grinnikt zachtjes. De tocht lijkt eindeloos, doch eensklaps ziet Eric voor zich een flauw licht schemeren. Even later staat hun gids stil en Erics hand loslatend, trekt de onbekende zich in de schaduw terug. „Volg deze nauwe gang," zegt hij, „tot de muur. Daaruit steekt een klein ijzeren staafje. Druk daarop en er zal zich een nauwe doorgang openen. Kruip door de tunnel en aan de andere zijde ligt de vrijheid, hè, hè, hè!" „Weten de Beerkrijgers van deze geheime vluchtgang? En de wachtposten op de transen?" vraagt Eric argwanend. „Wat is nu het grappige van een geheim? Dat niemand het weet! Hè, hè, hè!" kakelt de onbekende opgewekt. „En als je vriendjes de uitgang van de tunnel bereikt hebben, zijn ze veilig voor de wachtposten op de muren ook. Maar vooruit gekken, de aarde draait door. Haast je!"

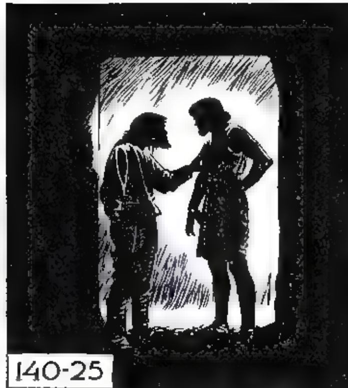
„Dit is belachelijk!" briest Halfra verontwaardigd. „Nimmer laat een edelman zijn vrienden in de steek. Zo gij niet met ons meegaat, heer koning, blijven wij allen hier!" „Wel, wel, wat een nobele borst!" giechelt de gids. Eric schudt beslist zijn hoofd. „Onze wegen scheiden zich opnieuw, Halfra," antwoordt hij. „Er rest mij nog één taak: Zanai's dochter te bevrijden uit dit duivelsoord. Alleen kan ik mij vlugger en gemakkelijker bewegen dan met jullie allen! Breng Zanai mijn groeten over en zeg haar dat zij haar dochter spoedig zal terugzien!" Halfra wil tegenstribbelen, maar Eric zegt rustig: „Ik beveel je te gaan, Halfra! Ook jij hebt een taak! Breng mijn vrienden veilig buiten deze muren. Ik zal spoedig volgen!" Hij drukt Halfra zwijgend de hand en duwt hem met zachte drang in de richting van de gang. Jammerend nemen nu ook de anderen afscheid en peinzend staart Eric hen na, tot zij in het duister van de gang verdwenen zijn. Dan wendt hij zich om naar de donkere gestalte van de gids. „Wel vreemde vriend, deel mij thans mede welke zaken jij met mij te regelen hebt!" zegt hij rustig. „Geduld, grote Noorman!" giechelt de onbekende. „Volg mij. Ik wil eens een prettig babbeltje met je maken, hè, hè, hè!"

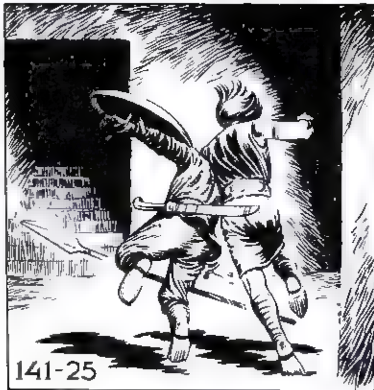
Op zijn hoede volgt Eric zijn geheimzinnige redder. „Waarheen voer je mij? Wat zijn je plannen?" vraagt de Noorman als de tocht hem wat lang begint te duren. „Ik weet het zelf niet, heb jij een goed idee?" is het onverwachte antwoord. „Twee weten meer dan één, nietwaar?" „Wat wilde jij dan voor 'zaken' met mij regelen?" bijt de Noorman de schaduwachtige figuur toe. Ze hebben een kruispunt van gangen bereikt en als de onbekende om een hoek verdwijnt, verhaast Eric zijn pas. „Niet zo dichtbij, ik ben wat verlegen," giechelt de zonderling. „Blijf maar om de hoek staan. Uh, wat voor zaken, vraag je? Grote zaken, hè, hè, hè, kortweg de vernietiging van het Berengebroed dat deze stad bevolkt. Ik heb een grondige reden om ze te haten. Alleen weet ik niet hoe ik het aan moet leggen." „Ah, zit dat zo," peinst Eric. „Maar wie ben je dan eigenlijk?" „Hè, hè, hè!" hoest de ander. „Wat doet dat er toe? Laten we afspreken dat we daar niet meer over praten." Doch Eric hoort het amper. Geruisloos schuift hij naar de hoek toe. „Hela, wat voer je uit?" snerpt de stem met onmiskenbaar wantrouwen. „Wat . . ." Verder komt hij niet, want met één sprong schiet Eric vooruit en zijn hand doet een greep naar de duistere gestalte. Met een gesmoorde kreet tracht deze zich uit Erics ijzeren vuist los te rukken. Met een forse ruk trekt de Noorman de ander naar zich toe, en dan staart hij plotseling in het vale gelaat van . . . Alhabar!

„Da's niet netjes!" berispt de voerman onverstoorbaar, en als hij het verbouwereerde gezicht van Eric ziet, krijgt hij een onbedaarlijke lachstuip. „Jij?" bijt Eric de ander toe. „Zeg op, wat heb je voor streken in zin?" „Helemaal niks!" weet Alhabar, tussen twee lachbuien door amechtig uit te brengen. „Met jou ... eheh ... tenminste niet. Ik ben een man des vredes, nietwaar?" „Geen uitvluchten," snauwt Eric, „De waarheid!" „... De waarheid! Het berenvolk heeft zich de wraak van Alhabar op het lijf gehaald," hikt de voerman. „Om de een of andere reden voldeed ik niet meer. Beremoei wilde Alhabar in een plas met slangen laten duiken. Om haar plezier te doen heb ik er mijn jas maar ingegooid, maar het komt me voor, dat ze mij toch liever zelf in dat vijvertje zag drijven. En daarom houd ik me een beetje verborgen. Ik heb in die tijd wat rondgeneusd in deze alleraardigste gewelven, en ontdekte bij toeval de kerker waarin men je gestopt had. Toen dacht ik zo: de vijanden van mijn vijanden zijn mijn vrienden, hè, hè, hè! Overigens is er geen hond zo slecht of hij wil altijd wel één meester dienen. En een trouwer hond dan Alhabar – al zeg ik het zelf – zul je nergens vinden, hè, hè, hè!" Een diepe minachting maakt zich van Eric meester. Hij wil de man van zich afduwen, doch dan dringt het geluid van dravende voetstappen en kreten tot hem door ... „De vlucht is schijnbaar ontdekt, hè, hè, hè," mompelt Alhabar vergenoegd. „Nu wordt het spannend!" „Stil!" snauwt de Noorman ... „Zij doorzoeken de gangen." En nauwelijks heeft hij dit gezegd, of hij hoort het zachte geschuifel van sluipende voetstappen in de gang vlak bij hen ...

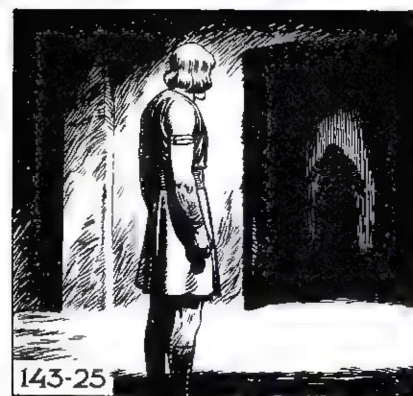
Snel trekt Eric zich terug. Hij drukt Alhabar achter zich tegen de muur en wacht met ingehouden adem af. Steeds nader komen die sluipende schreden, dan verschijnt een donkere gestalte om de hoek en op hetzelfde ogenblik springt Eric toe. Als een stalen klem sluit zijn arm om de hals van de krijger, zodat deze zelfs niet de gelegenheid krijgt door een kreet zijn makkers te waarschuwen. Twee . . . driemaal gaat de vuist van de Noorman omhoog . . . dan laat hij het bewegingloze lichaam op de grond zakken. Terwijl Alhabar giechelend toekijkt, sleept hij het vlug in een nis. „De krijgers van Scorr!" kraait Alhabar verrukt. „Als vlooien zijn zij in de handen van de Noorman! Hè, hè, hè!" Eric gebaart hem uit te zien of er nog meer krijgers aankomen. Bliksemsnel hebben zijn hersens gewerkt. Hier is een kans! Met koortsachtige haast ontdoet hij de man van zijn kleding en wapens. Hij is daarmee bijna gereed als Alhabar zich plots haastig in de nis terugtrekt. „Er komt wéér iemand aan!" smekt de voerman opgewonden. Behoedzaam schuift Eric vooruit en gluurt om de hoek. Dan worden zijn ogen groot van verbazing, want in de figuur die vlak tegenover de nis de trap afdaalt, herkent hij . . . Zanai.

„Zanai!" roept Eric gedempt. De oude vrouw schrikt zo hevig, dat zij steun tegen de muur moet zoeken. Een dodelijke bleekheid heeft zich over haar gelaat verspreid. Maar reeds staat de Noorman voor haar. „Zanai!" herhaalt hij. „Hoe zijt gij binnengekomen en wat zoekt gij hier?" De oude vrouw ademt snel. „Gij hebt mij laten schrikken, Noorman," zegt ze. „Ik ken de geheime uitgang!" vervolgt ze. „Vergeet niet dat ik hier elke steen ken! Dat ik hier ben geboren!" Eric maakt een ongeduldige beweging. „Maar begrijpt ge dan niet, dat ge hier in groot gevaar verkeert? Wat heeft u hierheen gevoerd?" „Moet ge mij dat nog vragen, Noorman?" antwoordt Zanai. „Mijn dochter! Ik wilde haar zeggen moed te houden . . . doch," zij slaat haar handen voor het gelaat als om haar ontroering te verbergen. Eric legt een hand op haar schouder en met een droge snik gaat de vrouw verder: „Ik was te laat . . . zij hebben haar naar een andere verblijfplaats gevoerd . . . zij hebben haar uit de stad gebracht en ik weet niet waarheen! Ik denk dat de Beren achter uw plannen zijn gekomen, Noorman! Waarom anders die plotselinge aftocht. Er moet verraad in het spel zijn!" De Noorman knikt. „Er is verraad in het spel, Zanai. Doch ga hier vandaan, voor men u vindt. Mijn vrienden hebben de geheime gang gevonden, ze zijn misschien al buiten en op weg naar uw kamp! Ga hen achterna!" Zanai heeft Erics hand gegrepen. „En gij, Noorman?" vraagt ze, „gaat gij niet mee?"

Eric schudt zijn hoofd. „Nee, Zanai!" zegt hij. „Ik heb hier nog het een en ander te doen. En bovendien wil ik nu trachten te weten te komen waarheen men uw dochter gebracht heeft. Zij moet voor alles gered worden. Doch ga nu! Snel! Iedere aarzeling kan u noodlottig worden!" „Ge hebt gelijk!" mompelt ze. „Moge de Groene Dolk u behoeden, Noorman!" Dan verdwijnt ze haastig in het duister van de gangen. Peinzend keert Eric terug naar de nis, maar . . . de voerman is verdwenen. „Ellendige verrader!" mompelt de Noorman. „Ik had het kunnen weten . . . De hemel mag weten wat voor spel hij probeerde te spelen . . ." Haastig begint hij zich in de kleren van de verslagen Beer-krijger te steken. In deze vermomming zal hij zich ongehinderd door de Verboden Stad kunnen bewegen. En zo kan hij misschien te weten komen, waarheen men Zanai's dochter heeft weggevoerd. Juist heeft hij de helm van de Beer-krijger opgezet, en diens wapens omgehangen, als hij plotseling opnieuw een gerucht hoort. Net op tijd kan de Noorman zich in de nis terugtrekken en met gebalde vuisten ziet hij, op slechts enkele meters afstand, Halfra en Orm geboeid voorbij trekken, omringd door Beer-krijgers! De vlucht is dus mislukt . . . Maar waar . . . waar zijn Pum-Pum en Togir!

Behoedzaam sluipt de Noorman door de donkere gang achter de kleine groep aan. Erics voeten maken geen enkel gerucht op de stenen. Hij wacht tot de bewakers een gedeelte van de gang bereiken, dat schemerig verlicht wordt door een hooggelegen gat. Twee pijlen, zo snel achter elkaar afgeschoten dat het schijnt alsof er twee boogschutters aan het werk zijn, snorren door de ruimte. De achterste wachter slaat als een blok voorover. De tweede verstijft plotseling en zakt dan langzaam ineen, onder het uitstoten van een zachte kreet. Dodelijk ontsteld wenden de voorste krijgers zich om en grijpen naar hun zwaard . . .

„Laat je wapens rusten, indien je niet het lot van je makkers wilt delen!" klinkt de stem van de Noorman, die nu uit de schaduw te voorschijn komt. „Snel! Maakt de gevangenen los en weet dat mijn pijl op je gericht is." „H . . . h . . . heer Eric," stottert Orm, terwijl de beide krijgers sidderend gehoorzamen . . . „Maar natuurlijk, mijn vriend," verzekert Halfra luchtig. „Hebt ge er dan ooit aan getwijfeld, dat onze geëerbiedigde vorst op de juiste tijd zou verschijnen? Voorzichtig met die touwen," blaft hij de krijger achter zich toe. „Ge kwetst mijn tere huid! Vooral nu moet gij de uiterste eerbied aan een edelman betuigen."

Een ogenblik later zijn Orm en Halfra bevrijd. „Wapens weg en uniformen uit," beveelt Eric de sidderende krijgers. „Zorg dat ze daarna vastgebonden worden, Orm!" Terwijl Orm zich met wellust aan deze opdracht wijdt, knikt Halfra minzaam. „Ik hoop dat ge nog eens aan ons denkt als ge hier kleumerig bijeen zit in deze koele gang. Het lijkt me rijkelijk koeltjes zonder bovenkleding." Een van de mannen wil een driftig antwoord geven, maar Halfra snoert hem letterlijk de mond door hem en zijn makker te knevelen. „Onthoud mijn waarde, dat spreken zilver, doch zwijgen goud is," maant hij. Nadat beide gevangenen in een nis van de gang gelegd zijn, vraagt Eric: „Waar zijn Togir en Pum-Pum gebleven?" „Helaas . . ." mompelt Halfra somber, terwijl hij haastig het uniform van een der gevangenen aantrekt, „Togir is op de vlucht neergeschoten. Een dapper man, die . . ." „En Pum-Pum?" vraagt Eric gespannen. „Ontkomen," gromt Orm. „Op het ogenblik is die garnaal op zoek naar het Verbond der Dolken. Let op mijn woorden. Die zeult zichzelf heus niet op de klippen." Even staart de Noorman zwijgend voor zich uit . . . „Het lijkt me beter dat ik mijn plannen wijzig," zegt hij dan. „Luister . . .!" Maar hij ziet niet hoe op dat ogenblik een schaduw in een zijgang zich voorover buigt om zijn woorden beter te kunnen beluisteren . . .

„Snel nu!" zegt de Noorman als zijn beide krijgsmakkers zich in de uniformen van de verslagen Beer-krijgers hebben gestoken. „Ga snel naar het Verbond der Dolken, Halfra en breng twintig krijgers door deze geheime gang naar de stad. Zij moeten zich vermommen in de uniformen van de Beer-krijgers die wij gevangen namen. Ik zal met Orm proberen een manier te vinden om bij de hoofdpoort te komen. Met de twintig krijgers overvallen wij de poort. De hoofden van het Verbond der Dolken moeten met hun mannen voorzichtig de stad omsingelen. Wanneer de poort open is, is een vuur op een der torens het teken voor de aanval. Duidelijk, Halfra? Ik schat dat je ongeveer vier uren nodig hebt om de krijgers hier te brengen. Tegen die tijd zal ik aan de ingang van de geheime gang staan om je op te wachten. Kan ik op je rekenen, Halfra?" „Volledig, heer!" Hij draait zich om ten einde stijf weg te marcheren. „Eh . . . Halfra! Hoe denk je je weg door de geheime gangen te kunnen onthouden?" vraagt de Noorman droog. Zijn waardige onderaanvoerder wordt vuurrood en begint aarzelend te kuchen. „Maak tekens op de muur . . ." zegt Eric kort. „Wij zullen hetzelfde doen. Ga nu! De goede geesten vergezellen je . . ." Een ogenblik kijkt hij Halfra na. Dan wenkt hij Orm hem te volgen, op zoek naar een weg die naar boven voert. Maar in de dichte duisternis bemerkt hij de schim niet, die hun hele gesprek heeft beluisterd en zich nu haastig verwijdert . . .

Behoedzaam zoekt de Noorman zijn weg door de gangen, terwijl hij nu en dan een teken op de wand maakt om zijn weg terug te vinden. „Ik zou graag weten waar men Zanai's dochter heeft heen gebracht," zegt Eric nadenkend. Op hetzelfde ogenblik trekt hij Orm snel achteruit, terwijl hij vlug een blik om een hoek werpt. „Daar zit een groep wachters . . ." mompelt hij. Orm wil zich zwetend van schrik uit de voeten maken, maar de Noorman vertrouwt op hun vermomming en geeft hem een teken om mee te gaan. Kalm treedt hij op de wachters toe, op de voet gevolgd door de klappertandende roerganger. „Gegroet kameraden," roept hij. „Is de Noorse hond al gevangen? Mijn makker en ik zijn uitgezonden om aan de jacht mee te doen." De Beer-krijgers werpen de nieuw aangekomenen een argwanende blik toe. Dan haalt de aanvoerder minachtend de schouders op. „De schurk houdt zich natuurlijk ergens verborgen," verklaart hij onverschillig. „Volgens mij is die Noorman een lafaard." „Een lafaard die zich angstig verstopt," knikt de Noorman. „Zo denk ik er ook over. Maar de aanvoerders schijnen grote angst voor hem te koesteren." Een ogenblik vernauwen zich zijn ogen. „Ik hoorde zelfs, dat zij de jonge koningin van het Verbond der Dolken uit de stad hebben gebracht, uit vrees dat die vervloekte Noorse hond haar zal trachten te bevrijden. Zijn die geruchten ook tot jou doorgedrongen, kameraad . . .?" Er glijdt een trek van argwaan over het gezicht van de krijgsknecht en met een ruk vliegt diens hand naar zijn zwaard . . .

Wanneer de Beer-krijger naar zijn zwaard tast, beseft Eric dat hij er verkeerd aan gedaan heeft de man naar de gevangen koningin te vragen. Hoewel hij het gevaar beseft, waarin hij verkeert, gelukt het hem toch te glimlachen. „Kom, kom makker," schertst hij. „Toch geen geheimen voor elkaar. Vertel eens: Is het een knap duifje? Ik heb haar nog nooit gezien, ha, ha, ha . . .!" Even heerst er een dreigende stilte. Dan verschijnt er een eigenaardige glimlach om de mond van de argwanende krijger. „Eh . . . ha . . . ha . . . Ga zitten en neem een teug wijn." Hij wenkt een andere krijger. „Ga aan de mannen boven vragen of ze iets over de gevangen koningin gehoord hebben, om deze kameraad plezier te doen, Fador," zegt hij losjes. Maar Eric kan zijn gezicht niet zien als de ander zich naar Fador toewendt. Gehoorzaam verdwijnt de man. De achtergebleven krijger schuift zijn speer onverschillig naar voren, zodat de uitgang er door versperd wordt. „Ik ben blij een krijgsmakker een plezier te kunnen doen. Ik . . ." Maar hij kan niet verder gaan, want de Noorman rijst plotseling op. Zijn scherpe oren hebben een gerucht opgevangen, dat uit dezelfde richting nadert, waarin hij Fador verdwijnen zag. Het volgende ogenblik duiken enkele gestalten uit de schemering op. „Grijpt hen! Het zijn verraders . . .!" schreeuwt de krijger. En zijn speer opheffend, stort hij zich op de Noorman.

Met een slag van de kleine kruk, waarop hij gezeten heeft, weet Eric zijn aanvaller machteloos te maken. Vanuit zijn ooghoeken ziet hij hoe Orm een tweede aanvaller met 'n vuistslag buiten gevecht stelt. Deze overwinning schijnt de zeeman in zo'n vechtwoede te brengen, dat hij de dichte groep krijgers, die nu onder wild geschreeuw binnendringen, allemaal tegelijk te lijf wil gaan. Doch de Noorman houdt hem tegen. „Terug . . ." bijt hij zijn roerganger toe. „Naar de trap! Wij hebben geen schijn van kans!" Deze woorden werken ontnuchterend. Als een rat schiet hij het trapgat in en wanneer een pijl langs hem heensnort, springt hij met een gil van schrik de donkere treden af. „Snel-ler . . ." hijgt de zeeman. Hij neemt een sprong, glijdt uit en rolt met een angstige kreet de eindeloze trap af. „Orm!" roept Eric. „Geef antwoord." Hij bukt zich over de slappe gestalte en schudt hem door elkaar. „Orm . . .! Orm . . .!" „Present, schipper . . ." mompelt de roerganger wezenloos. „Sterke wind uit het zuidoosten . . . Twee streken bakboord . . ." Een geweldige buil is bezig op zijn achterhoofd te zwellen en het is duidelijk dat hij precies op zijn schedel is gevallen. Een ogenblik kijkt de Noorman reddeloos om zich heen. Langs de trap naderen de krijgers. „Orm . . .!! Probeer op te staan . . .!" De eerste pijl flitst reeds langs hem heen . . .

Zonder op de pijlen acht te slaan trekt Eric de kleine roerganger achter de muur. Het volgende ogenblik heeft hij zijn eigen boog gegrepen en jaagt razend snel achter elkaar een aantal pijlen in het duistere trapgat omhoog. Er klinkt een gehuil van pijn en woede. Enkele gestalten rollen zwaar de treden af en blijven roerloos aan de voet van de trap liggen. Maar de Noorman beseft dat hij zijn tegenstanders niet lang tegen kan houden. Zijn pijlen raken op en bovendien kunnen zij elk ogenblik aan de andere zijde van de gang opduiken. „Orm!" bijt hij zijn makker toe. „Orm!" „Slapen . . ." mompelt de roerganger, duizelig. „Hondeweer . . . Uch . . . Uch!" „Vooruit! Zij komen om je naar de kerkers te brengen . . .!" Met een gil springt de roerganger op en stuift de duistere gang in. De gedachte aan de gewelven geeft hem een panische kracht. Eric volgt hem op de voet, en schiet pijl na pijl op de achtervolgers af, tot het geschreeuw achter hen wegsterft en de duisternis der gangen hen omringt. „Gered . . ." prevelt Orm, zich het zweet van het voorhoofd vegend. „Oef . . . pfff . . ." „Dat hangt er van af," zegt de Noorman bezorgd. „Ik heb niet het minste idee waar wij ons bevinden. En terwijl wij vluchtten hebben we geen tekens op de wanden kunnen maken. We zijn hopeloos verdwaald. Hoe kunnen we ooit op tijd de weg naar de hoofdpoort vinden, eer Halfra terugkeert naar de ingang van de geheime gang." Maar Halfra heeft op dat moment zèlf moeilijkheden. Heelhuids heeft hij de gang verlaten. Terwijl hij zich voorthaast om het Verbond der Dolken Erics bevelen over te brengen, duikt er ineens een krijger achter hem uit de struiken en een scherpe stem bijt hem toe: „Halt hond! Laat je wapens vallen . . . of sterf."

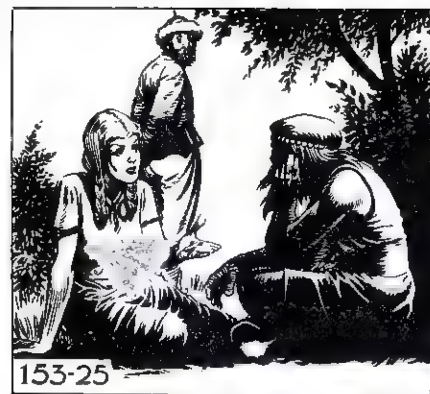
„Schiet hem neer!" gromt de tweede krijger tegen de man met de boog. „Geen medelijden met zo'n hond van de Beer." „Ik ben onderbevelhebber van de grote Noorman!" briest Halfra verstoord. „Hij was inderdaad bij de mannen die samen met de Noorman dit land binnenkwamen, verzekert de boogschutter aarzelend. „Ik was er bij toen het stamhoofd Togir hen begroette." „Juist!" barst Halfra los. „Breng mij onmiddellijk bij de oude Zanai. Ik heb haar een belangrijke mededeling te doen namens de Noorman." „Zanai is niet in het kamp," mompelt de krijger met de boog. „Doch wij zullen u voor Kaldra leiden, die in haar plaats het bevel voert." Dit driftige krijgshoofd bejegent Halfra echter met nog minder hoffelijkheid dan de beide krijgers. „Nog meer verraders?" gromt hij gemelijk, Halfra van het hoofd tot de voeten opnemend. Deze wordt rood van verontwaardiging. „Eerbied!" schreeuwt hij en in één adem brengt hij Erics boodschap over. „Zulke verraderswoorden behoeven geen verdere aandacht!" gromt Kaldra. „Wij weten hoe wij met verraders en spionnen moeten omgaan!" Hij maakt een dreigend gebaar naar een aantal gevangen Beer-krijgers, die geboeid bijeenliggen, en tot zijn ontsteltenis herkent Halfra de kleine gestalte van Erics trouwe dienaar Pum-Pum tussen de gevangen krijgers. „Dit is de plaats waar alle aanhangers van de Noorman thuishoren," zegt Kaldra. „Eric is een schurk en een spion en gij zult het lot delen van allen die met hem heulen . . ."

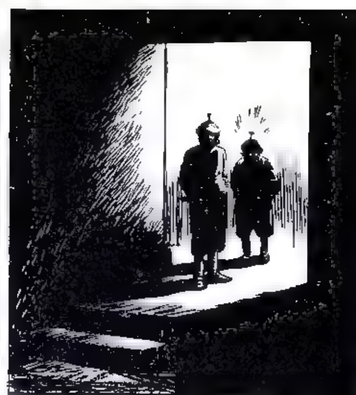

„Ellendige! Vermors geen kostbare tijd met uw domheden," snerpt Halfra, zijn vuist onder Kaldra's neus zwaaiend. „Laat uw mannen ogenblikkelijk de bevelen uitvoeren die ik in de naam van de Noorman breng. En waag het niet uw stem nog eens te verheffen. Uw zot gepraat verveelt een edelman!" Het krijgshoofd van het Verbond der Dolken brengt, stikkend van drift, zijn hand aan zijn mes . . . als plotseling een zachte meisjesstem hem tot kalmte maant. Ietwat verbaasd ontwaard Halfra Lioma, het meisje dat vroeger de Noorman zo vriendelijk bejegend heeft. „Welk voordeel steekt er in thans met elkaar te twisten, Kaldra," zegt ze zacht. „Trek niet onmiddellijk de woorden in twijfel die deze man tot u spreekt. Bestaat er niet de kans dat gij u vergist?" „Juist!" zegt Halfra triomfantelijk. „Hij vergist zich!" „Ga heen, Lioma," bijt Kaldra, het meisje nors toe. „Uw woorden zijn niet onpartijdig. Ik heb reeds lang vermoed, dat gij die Noorman heimelijk liefde toedraagt." „Dat is niet waar!" zegt het meisje fel: „Ge zijt grof Kaldra!" „Ge zult in mijn nabijheid noch deze vriendelijke vrouw noch de Noorman beledigen!" briest Halfra, terwijl hij met bliksemende ogen naar zijn zwaard tast. Het is duidelijk dat het allemaal wat te veel is voor de primitieve Kaldra. „Laat mij alleen!" gromt hij getergd, terwijl diepe rimpels zijn voorhoofd plooien. „Ik wil hier rustig over nadenken alvorens een besluit te nemen."

„Maak voort man!" gromt Halfra woedend naar Kaldra, die in zwaar nadenken verzonken voor zich uit staart. Dan knielt Lioma voor hem neer. „Indien ge de boodschap van de Noorman niet vertrouwt, ga dan zelf tot de aanval over," zegt ze. „Laat twintig van onze mannen de uniformen van de gevangen Beer-krijgers aantrekken. Neem tien van onze eigen mannen in uw midden en trek daarmee naar de Verboden Stad. De wacht bij de hoofdpoort zal denken, dat ge Beer-krijgers zijt, die gevangenen komt binnenbrengen! En zodra zij de poort openen, kunt ge hen gemakkelijk overmeesteren! Dan ligt de stad voor ons open." „Juist!" beaamt Halfra. „Vooruit man! Neem een besluit! Elke minuut, die wij hier verspillen, kan het leven van de Noorman kosten . . .!" Op datzelfde ogenblik sluipt Eric met Orm op zijn hielen door het doolhof van gangen, dat zich onder de Verboden Stad uitstrekt. „Wij moeten de hoofdpoort zien te bereiken, Orm!" zegt hij grimmig. „Als Halfra de krijgers van het Verbond der Dolken daar heen voert, moeten zij de toegang vrij vinden, anders is hun aanval bij voorbaat al verloren." „Wel ja . . ." gromt de sombere roerganger verbitterd. „We zitten hier als mollen in het donker, en we zijn de weg kwijt, en alle krijgers van de Beer loeren op ons, maar dat geeft niet. Als Halfra maar geen moeilijkheden krijgt . . ." „Kijk liever of je de tekens kunt terugvinden, die we achterlieten toen we de eerste maal de weg door deze doolhof zochten," zegt Eric scherp. Maar zijn sombere strijdmakker heeft zich sidderend omgewend en staart onrustig in het geheimzinnige duister. „H-h-h-heer Eric . . ." brengt hij moeilijk uit. „I-ik hoor een ge-geluid! S-s-s-s-poken!"

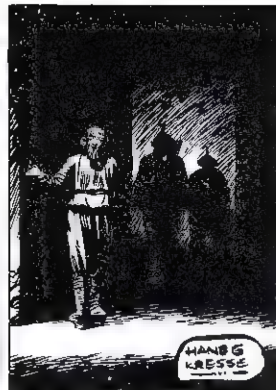

„D-daar klonk iets . . ." hijgt Orm, onzeker in de duisternis wijzend. „Een ge-ge-luid! . . . Het is hier niet p-pluis, heer! Ik heb al die tijd wel gevoeld d-dat hier boze geesten huizen! We hadden hier ook nooit moeten komen . . ." De Noorman is haastig naar voren getreden en zijn scherpe ogen trachten de duisternis te doorboren. Het is mogelijk dat Orm iets gehoord heeft. Vermoedelijk zullen vele Beer-krijgers op dit ogenblik de gangen naar hen afzoeken. Zijn hand omklemt vaster zijn boog. „Ik denk, dat het een aardgeest is," verklaart Orm met naargeestige deskundigheid. „Die huizen er veel in dit soort holen, werd mij altijd verteld. Hoewel . . ." „Pssst . . . hè, hè, hè . . .!" klinkt eensklaps een kakelende stem achter hen. Met een gil wendt de kleine roerganger zich om. Uit een zijgang is eensklaps een duistere gedaante getreden, die nu geluidloos op hen toeschuift. Met een ruk brengt Eric zijn boog omhoog. „Niet schieten heer . . . Het zou u zeker bedroeven, hè, hè, hè," kakelt de stem opgewekt uit het duister. „Dit is een veel te aardig weerzien om het met een pijl te bederven! Hoe vaart gij, lieve vrienden?" Eric noch de zeeman is in staat te antwoorden. Want vol verbazing zien zij de schurkachtige voerman Alhabar, wiens vreemde rol hen reeds herhaaldelijk verbijsterd heeft, uit de schaduw opduiken. „Stom van vreugde, lieve makkers?" snerpt de merkwaardige voerman giechelend. „Ach, ach, hoe roerend is het toch wanneer boezemvrienden elkander opnieuw ontmoeten, hè, hè, hè. Ik heb vol verlangen naar jullie uitgekeken."

„Alhabar!!!" briest Orm bitter. „Ik heb nog een eindje dek met jou te schrobben!" Slechts doordat de Noorman hem met een kort gebaar tegenhoudt, wordt Alhabar een vuistslag bespaard. „Rustig, Orm!" zegt Eric scherp, terwijl hij de giechelende gestalte onderzoekend opneemt. Hij kent de voerman nu goed genoeg om te weten dat deze man hun gezelschap niet gezocht zou hebben als daar geen reden toe is! „Wat brengt je hier?" vraagt hij nors. „Waarom smeerde jij 'm toen ik met Zanai sprak?" „Elke vogel vliegt naar zijn aard, heer Eric . . ." kakelt de voerman vergenoegd. „De adelaar vliegt recht, doch er zijn er die krom vliegen, heer. Erg krom, hè, hè, hè! En toch vinden ook deze vogels hun prooi! Laat de arend de kraai niets verwijten. Onder hun veren zijn ze allebei naakt . . ." „En wat heeft je kraaievlucht je dan wel opgeleverd?" vraagt de Noorman spottend. „Meer prooi dan een kromme vliegvogel als ik aan kan. Volg mij slechts. Ik toon het je graag!" En hij maakt een uitnodigend gebaar, terwijl hij tevreden met zijn lippen smekt. Eric staart een ogenblik peinzend voor zich uit en knikt nu langzaam. „In orde. Ga ons voor!" zegt hij kort. „Gekkenwerk . . ." pruttelt Orm terwijl zij achter Alhabar aanlopen. „Het zou mij niet verwonderen als die schurk ons in een val lokte . . ." „Hè, hè, hè! Beter, vriend Orm; veel beter . . .!" verzekert Alhabar met een onheilspellend lachje. „Een valkuil is kinderspel vergeleken bij wat ik gevonden heb. Je zult klam van schrik zijn als je ziet wat het is, mijn kuikentje! Hè, hè, hè! Volg mij maar gerust . . .!"

„Waar brengt hij ons heen?” huivert Orm, terwijl hij met de Noorman Alhabar door de gangen volgt. Maar juist op dat ogenblik blijft de voerman staan en legt grijnzend zijn vinger op de mond. „Sssst . . . of je verknoeit alles!” fluistert hij giechelend. „En dat zou jammer zijn, nietwaar? Kom zachtjes nader, kijk en luister!” prevelt de gids, hun een smalle spleet wijzend. Als de Noorman zijn oog voor de smalle opening brengt, onderscheidt hij de geheimzinnige leidster van de Beerkrijgers, omringd door enige aanvoerders die haar nors aanstaren. „Wij zijn het wachten moe. Waarom trekken wij niet uit om de laatste resten van het vervloekte Verbond der Dolken uit te moorden?” „Wie beveelt hier, o Priester van de Dood!” klinkt het snijdend. „Wanneer is het gebruik geworden dat slaven voorstellen doen in plaats van blindelings te gehoorzamen!” „Er gebeurt te veel dat wij niet weten,” zegt de andere priester nors. „Zo juist hoorde ik van enkele krijgers het gerucht, als zou de jonge Koningin van het Verbond in onze stad gevangen gehouden worden! De krijgers hadden dit vernomen van de Noorman! Hoe kan de Noorse hond weten, dat de Koningin van onze doodsvijanden in uw handen is, terwijl wij, uw toegewijde dienaren, hier nimmer iets van vernamen! Ge houdt te veel voor ons verborgen, Moeder van de Beer . . .” De gestalte met de Berekop maakt een onrustig gebaar. Even schijnt zij naar woorden te zoeken! „Leugens!” krijst zij dan schel. „Hoe waagt gij het de brutale leugens van de Noorman te geloven, slaven . . .!” Buiten, in de geheime gang, heft de Noorman verrast het hoofd op. „Welaan, heb ik niet gezegd, dat ik een aardige verrassing voor je had?” giechelt de voerman. „En wij zijn nog niet klaar . . . O nee, er komt nog veel meer!!! Hè, hè, hè!!!”

„Hoe heb jij deze plek weten te vinden?" vraagt Eric fluisterend aan Alhabar. De voerman grijnst. „Een vliegende kraai vangt altijd wel wat, heer! Wat zou je er van zeggen wanneer ik deze oude Moederbeer aan je uitlever?" En hij wrijft zich smekkend de handen. „Wat bedoel je?" vraagt Eric nors. „Ik weet wie zich achter dat dwaze masker verbergt. Ik ken het gezicht van degene, die meent, dat het voornamer is een opgezette Berekop te dragen dan een lelijk menselijk gezicht. Hè, hè, hè . . . Zal ik de naam noemen, adelaarsjong? Of zullen wij dit spel nog even verder spelen? Mij blijft het om het even, zo lang er iets te lachen valt." Eric wil antwoorden, maar een plotseling gerucht van achter de muur maakt, dat hij zich bukt en eerst nog een blik in het vertrek van de Grote Moeder van de Beer werpt. Dan verstrakt hij. In het vertrek wordt plots een deur opengeworpen en een opgewonden krijger treedt binnen. „Grote Moeder van de Beer . . ." prevelt de man angstig. „De wachters bij de hoofdpoort melden, dat er een groep van twintig Beer-krijgers nadert, met een tiental mannen van het Verbond." De beide onderaanvoerders treden verrast naar voren. Doch de gestalte met de Berekop wenkt hen grimmig terug. „Sta, slaven! Ik beschik over betere inlichtingen. Dit zijn niet onze mannen, maar vermomde krijgers van het Verbond, die listig de hoofdpoort door verraad trachten te nemen! Beveel de wachters bij de poort om hen in een hinderlaag te lokken en doodt hen . . .!" In de geheime gang heft de Noorman zich met een ruk op. „Snel . . .!" sist hij. „Ons plan is verraden. We moeten Halfra's krijgers redden of zij lopen als ratten in de val . . ."

„Is er een manier om de naderende krijgers van het Verbond te waarschuwen?" wendt Eric zich tot Alhabar. De voerman maakt een schrale buiging. „Hierlangs, heer! Hè, hè, hè!" Gespannen volgt de Noorman hem, terwijl Orm zacht jammerend achter hem aanstrompelt. „Hier, heer," giechelt Alhabar, een hoek omslaand. En inderdaad onderscheidt de Noorman thans een smal schietgat, dat uitzicht biedt op de rotsige vlakte voor de poort. Als hij zich naar voren buigt, ziet hij de kleine groep naderen. Twintig krijgers van het Verbond der Dolken, gestoken in de uniformen van hun doodsvijanden om de wachters bij de poort te misleiden, en in hun midden de „gevangenen", die in werkelijkheid hun stamgenoten zijn. Hoewel de afstand groot is, onderscheiden zijn scherpe ogen de gestalte van Kaldra, die fier zijn mannen voorgaat, maar Halfra kan hij niet onderscheiden.

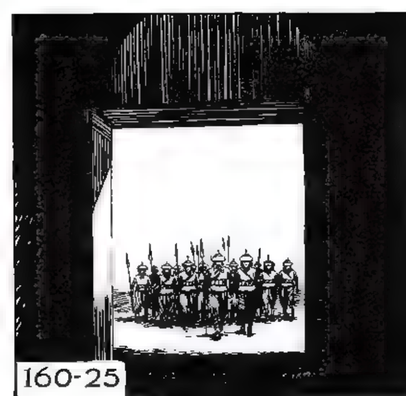
„Zij lopen in de val," zegt hij kort. „Zij weten niet, dat de krijgers van de Beer van hun plan op de hoogte zijn en dat er een hinderlaag is gelegd bij de hoofdpoort. Snel, Alhabar! Wijs mij de weg naar de poort. Wij moeten proberen hen nog te waarschuwen of ze worden tot de laatste man in de pan gehakt." „En als dat nu eens niet lukt?" jammert Orm. „Als we nu eens niet op tijd komen om hun leven te redden?" De Noorman haalt de schouders op. „Vooruit, Alhabar!" Met sluipende passen gaat hun gids hen voor naar een trap, die steil omlaag voert. „Aan de voet daarvan vind je je prooi in de hoofdpoort, arendsjong!" prevelt hij. Om dan plotseling een verschrikt gebaar te maken. Want uit de diepte klinken opeens vele voetstappen op, die snel de trap beklimmen.

Verscholen in de schaduw zien Eric en zijn metgezellen een dichte rij Beerkrijgers voorbij trekken. In hun armen dragen zij bossen droog rijshout. „Het ziet er naar uit of onze makkertjes wat kouwelijk zijn. Zij gaan 'n vuurtje stoken op de hoofdtoren," prevelt de voerman. „Ik was er al bang voor," zegt de Noorman bitter. „Ook dat deel van ons plan is verraden. Zij gaan het teken geven, dat de hoofdmacht van het Verbond doet aanvallen. Als dat gebeurt, zijn ook die krijgers reddeloos verloren." Haastig ontdoet hij zich van boog en pijlenkoker en geeft ze aan de verbaasde Orm. „Snel Orm, beklim de toren en belet de krijgers het vuur te ontsteken. Al moet je hen allen doden, zorg dat het vuur niet ontstoken wordt!" „D-d-doden!" stottert de kleine man ontzet. „All . . . allemaal! Ma-maar ik . . . mij . . . d-dat gaat zo maar niet . . ." Doch hij spreekt in de leegte, want reeds heeft de Noorman zich omgewend en is met twee, drie sprongen verdwenen langs de trap, die naar de hoofdpoort voert. Buiten trekt Kaldra niets vermoedend aan het hoofd van zijn vermomde krijgers op naar de hoofdpoort. „Het ziet er naar uit, dat onze list gelukt!" gromt hij. „Ze zien ons voor krijgers van de Beer aan en zullen zonder argwaan de poort voor ons openen. En als wij eenmaal binnen zijn . . ." Vaster klemt zijn hand zich om zijn lans. „Spreek hun aanvoerder aan alsof hij werkelijk een krijger van de Beer is." sist de Grote Moeder van de Beer de wachters op de trans toe. Zij wendt zich om tot een andere dienaar. „Liggen onze krijgers in hinderlaag?" De man knikt. „Goed. Sta hem dan een ogenblik te woord en laat vervolgens de poort openen. Doch langzaam. Hij mag geen argwaan krijgen."

„Open de poort!" eist Kaldra koelbloedig, als de wachters hem op de poort aanroepen. „Wij hebben enkele honden van het vervloekte Verbond der Dolken gevangen! Snel! Laat ons binnen!" Een der wachters knikt en geeft een teken. Het volgende ogenblik draait de zware poort knarsend open . . . „Het lukt!" gromt Kaldra gesmoord tot zijn krijgers. „Voorwaarts!" Maar de Noorman, die op dat ogenblik de trap afkomt, weet beter. Zijn scherpe ogen onderscheiden de Beermannen, die aan weerszijden van de poort in de schaduw staan weggedrukt, hun wapens geheven, klaar om de niets vermoedende troep te overvallen en in de pan te hakken. „Kaldra! Kijk UIT!" Zijn stem overschreeuwt het gedreun van de naderende voetstappen. Kaldra blijft plotseling staan. Maar dan onderscheidt hij de Noorman, eenzaam tussen de hoge muren. En nu hij hier de man aantreft, wie hij een persoonlijke wrok toedraagt, verliest hij alle bezinning. „Verrader!" briest hij, zijn zwaard trekkend. „Opnieuw kruis je mijn weg. Maar als je soms van plan bent om ons aan je vrienden van de Beer uit te leveren dan zul je toch mijn zwaard niet ontgaan. Bij de geesten! Ik zal je doden – al is dat ook de laatste daad van mijn leven!" Rood van woede springt hij op de Noorman toe. Doch die heeft geen tijd meer om aandacht aan hem te schenken. Van alle kanten storten de Beerkrijgers zich op hem en wanneer hij naar de muur terugwijkt bedreigen drie zwaarden zijn hoofd . . .

Terwijl de Noorman zich tegen de Beerkrijgers verweert, worden de krijgers van het Verbond aan alle zijden besprongen. Kaldra schreeuwt zijn mannen toe hun helmen af te leggen, daar het anders onmogelijk is het verschil te zien tussen vriend en vijand. Met een woedende uitval naar zijn tweede tegenstander werpt Eric haastig zijn eigen helm terzijde. Kaldra uit een schreeuw van woede als hij de Noorman opnieuw in het oog krijgt. „Sta! Verrader!" briest hij. „Thans ontkom je mij niet meer!" Zo verwoed is zijn aanval dat de rijen wijken. Zijn eigen krijgers uiten een schreeuw van vreugde en dringen naar voren. Maar Kaldra heeft alleen oog voor de Noorman. Eric vraagt zich af wat hij met deze wildeman moet aanvangen, als hij een schel gesis achter zich hoort en Alhabar duikt in het strijdgewoel op. „Gegroet, heer," prevelt de voerman, terwijl hij lenig een paar Beerkrijgers ontwijkt. „Ik meen te zien dat er rookwolken van de hoofdtoren opstijgen. Blijkbaar heeft onze vriend Orm geen kans gezien de krijgers die daar het valse signaalvuur moesten ontsteken onschadelijk te maken. Het leek mij aardig voor u om dat even te weten . . ." „Dus Orm is er niet in geslaagd zijn opdracht uit te voeren!" flitst het door de Noorman heen. „Dan moet hij in gevaar verkeren!" Zonder nog acht te slaan op de rond hem woedende strijd, wendt hij zich om en rent naar de trap die naar de toren voert. Een brullende stem maakt dat de Noorman met een ruk het hoofd omwendt. Diep onder zich ziet hij de gestalte van Kaldra nader stormen. „Halt verrader!" schreeuwt de woeste aanvoerder. „Thans rekenen wij met elkaar af . . ."

„Lafaard!" briest Kaldra, terwijl hij Eric woedend achtervolgt. „Ha, wil je soms nog meer van je Beervrienden op ons loslaten!" Eric begrijpt dat het geen zin heeft om Kaldra tot andere gedachten te brengen. De Noorman mag geen seconde verliezen. Boven op de toren smeult het signaalvuur en als de rook zo dicht wordt, dat de hoofdmacht der Dolkkrijgers het teken kan opmerken, is alles verloren. Terwijl hij Kaldra's eerste uitval afslaat, overweegt hij zijn kansen. Hij wil de driftige aanvoerder van het Verbond der Dolken niet doden, maar hij mag ook geen tijd verliezen. „Hè, hè, hè . . ." piept Alhabar gesmoord. Hij ziet de zwaarden gevaarlijk dicht langs zijn gezicht flitsen. „Voorzichtig broeders. Bedenk dat ik een man des vredes ben . . ." Hij slaakt een zucht van verlichting wanneer een snelle stoot van de Noorman Kaldra plotseling ontwapent. Voor de briesende aanvoerder van zijn verbazing bekomen is, treft Erics vuist hem precies onder de kin. Met een zacht gereutel zakt de man langzaam in elkaar. „Gij stijgt in mijn achting, heer!" verzekert de voerman voldaan. „Het was een fraaie slag. Ik had hem zelf kunnen geven, hè, hè, hè! Komaan, laat ons zien of wij nu ons lief makkertje kunnen bevrijden . . .!" Als een rat schiet hij voor Eric de treden op, zo snel mogelijk gevolgd door de Noorman. „Hebben we reeds te veel tijd verloren?" hamert het in Erics hersens. Op hetzelfde ogenblik gaat er een luid geschreeuw op onder de in hinderlaag liggende krijgers van het Verbond der Dolken. Op de toren kringelt een dunne rookspiraal omhoog. „Het teken!" roepen de eersten. „Het teken! Valt aan!!!"

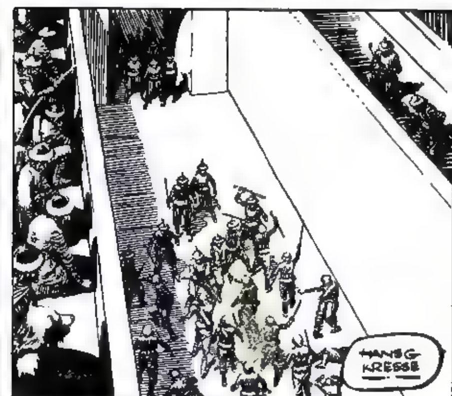

De mannen van het Verbond springen te voorschijn, wanneer zij de rookzuil op de toren van de Verboden Stad zien opstijgen. „Valt aan!" schreeuwen dozijnen stemmen. Doch Lioma, die de krijgers vergezeld heeft en aan wie het ook te danken is dat Pum-Pum en Halfra hun vrijheid herkregen hebben, heft plotseling bezwerend de hand op. „Neen . . .! De rook vermindert! Wacht!" Verbazing maakt zich van de krijgers meester. Onzeker wachten zij. Zij weten niet dat op hetzelfde ogenblik de Noorman de tweede wachter bij het vuur doorsteekt en tegelijkertijd met zijn zware laarzen het vuur uit elkaar schopt. „Hè, hè, hè!" kakelt Alhabar tot Orm. „Dat had je niet gedacht, hè, makker! Hahaha! . . . Daar gaat de tweede!" „Doodt de schurken!" brult de roerganger geestdriftig. Ik . . ." „Jij houdt hier opnieuw de wacht en zorgt dat het vuur door niemand ontstoken wordt," bijt de Noorman hem toe. „Ja . . . maar!" stottert Orm. „Een eerlijk zeeman als ik kan toch niet . . ." Doch Eric heeft zich omgekeerd en stormt terug naar de trap. Terwijl hij de treden afsnelt, ziet hij dat Kaldra inmiddels bijgekomen is en zich verbitterd verdedigt tegen Beerkrijgers. Een kreet van woede ontsnapt hem als hij de slanke gestalte van de Noorman plotseling in de verte ontwaart. „Verrader!" schreeuwt hij en doet een machteloze poging om zijn omsingeling te doorbreken en zijn zwaard tegen Eric te heffen. Maar plotseling snakt hij naar adem, want zijn oude vijand doet een flitsende uitval naar de krijgers die hem omringen. „Hm . . ." gromt Kaldra log. „Wat zijn dat voor vreemde streken?"

Als hij ziet hoe Eric verwoed op de Beerkrijgers inhakt, kan Kaldra's langzaam verstand een paar minuten lang niet goed meer de toestand verwerken. De stentorstem van de Noorman schudt hem uit zijn verstarring. „Mannen! Sluit u aaneen! Drijf de Beerkrijgers terug tot de binnenpoort en ontsteek het vuur op de toren ten teken dat de hoofdmacht zijn aanval kan inzetten. Voor het Verbond der Dolken! Valt aan!" „Valt aan!" schreeuwt een dozijn kelen, waar Kaldra ietwat verbijsterd mee instemt. De mannen springen naar voren. Zwaarden kletteren verbeten op elkaar. Voet voor voet dringen zij de krijgers van de Beer terug naar de binnenpoort. De tegenstand is verrassend gering, en onder andere omstandigheden zou de Noorman argwaan hebben gekregen. Nu is hij alleen maar verheugd, wanneer zij reeds zeer snel de helft van de brede gang veroverd hebben. Doch hij ziet niet hoe op de hoge, steile muren, die hen aan weerszijden omringen, een groot aantal boogschutters neerhurkt, hun wapens klaar om te schieten. Hij beseft niet, dat de ruimte tussen de beide poorten thans door zijn geheimzinnige tegenstanders wordt gebruikt om als dodelijke val te dienen. Want op het zelfde ogenblik dat Erics mannen een overwinningsgeschreeuw inzetten, duikt op de muur een gestalte op, gehuld in 't mom van een beer en bijt de bevelvoerende officier toe: „Waar wacht ge op. Laat uw mannen het vuur openen. Schiet – en schiet om te doden . . .!"

„Waar wacht ge op! Schiet!" sist de Moeder van de Beer haar aanvoerder toe. „Zij zitten machteloos in de val." De aanvoerder werpt een blik omlaag, waar de kleine schaar mannen verbeten tussen de muren hun aanval voortzet. „Waarom ons tevreden stellen met deze kleine troep, wanneer we al onze tegenstanders ineens onder het bereik van onze pijlen kunnen krijgen? Laat de buitenpoort openen en hun hoofdmacht binnenroepen. Onze mannen zullen met vreugde hun pijlen proberen!" Andere onderaanvoerders vallen hem bij. „Dit is onze grote kans om met het vervloekte Verbond af te rekenen!" klinkt het van alle kanten. „Wanneer zij eenmaal tussen deze twee muren zitten, sterven zij allen! Laat de Noorman gerust de hoofdpoort openen. Wij zijn klaar om hem te ontvangen!" De gestalte onder de berepels beweegt onrustig. De kleine oogjes flitsen heen en weer. Om een geheimzinnige reden schijnt het haar niet te bevallen dat al haar vijanden hier ineens de dood zullen vinden. Maar voor eenmaal staan de aanvoerders pal. Zij weten dat dit het beste krijgsplan is. „Wenst gij soms niet de dood van allen die u reeds zo lang weerstreven, o Grote Moeder van de Beer?" vraagt de eerste aanvoerder snijdend. „Verklaar ons dan uw aarzeling!" Doch de gestalte met de berekop buigt het hoofd. „Het zij zo . . . prevelt zij gesmoord. „Doe wat ge verkiest! Doodt hen allen als zij door de buitenpoort binnenkomen." Op hetzelfde ogenblik wendt de Noorman het hoofd en schreeuwt zijn mannen toe: „Open de poort! En geef de hoofdmacht het teken om binnen te trekken."

Halfra slaakt een kreet als hij de rookzuil van de toren van de Verboden Stad ziet opstijgen. Hij rukt zijn zwaard uit de schede. „Valt aan!" Lioma en Pum-Pum staren hem na als hij op de geopende poort toestormt, gevolgd door een vloedgolf van krijgers, die wild met hun wapens zwaaien. „Pum-Pum . . . ik . . . ik ben bang. Er dreigt iets," zegt ze zacht. „Ik weet niet wat het is, maar ik voel vrees, Pum-Pum!" „Op ten aanval!" schreeuwt Halfra op dat ogenblik fier, terwijl hij de poort binnenspringt. „De stad is ons!" Dan ziet hij de figuur aan de andere zijde van de gang tussen de twee hoge muren die hem met een brede zwaai van zijn zwaard begroet. „Heer Eric! Houd stand! Wij komen!"

Eric ziet de groep mannen nader stormen. Reeds bevindt zich het grootste deel van Halfra's hoofdmacht tussen de twee muren. Maar dan heeft hij plotseling het gevoel of er een wolk langs de zon trekt, en opkijkend ziet hij ontzet, hoe overal op de muren boogschutters zijn opgerezen, die een gordijn van pijlen op de dichte menigte afvuren. „Terug! Terug Halfra! Het is een val . . .!" Doch zijn waarschuwing komt te laat . . . Overal om hem heen zakken mannen in elkaar. Pijlen gonzen. Krijgers schreeuwen. En plotseling ziet de Noorman hoe een pijl Halfra treft en deze wankelt, terwijl zijn wapen hem ontglipt . . .

Slechts een overhaaste terugtocht kan de hoofdmacht der Dolken voor totale vernietiging behoeden. „Terug naar de buitenpoort, mannen!" schreeuwt Eric. Gesmoorde verwensingen uitend aan het adres van de boogschutters van de Beer, heeft Kaldra reeds een stormloop op de poort ingezet. Met enkele sprongen bereikt de Noorman Halfra. „Mijn schouder, heer . . . Als ik de schurk ooit in handen krijg die deze pijl afvuurde . . ." „Naar de buitenpoort, Halfra! We hebben geen schijn van kans!" Hij duwt zijn makker voor zich uit. „Ik hoop dat Kaldra heelhuids de poort kan bereiken," denkt hij bitter. Kaldra wordt echter opnieuw door zijn roekeloze drift geplaagd. Nauwelijks heeft hij de Noorman verlaten of zijn blik valt op een eenzame gestalte, die de strijd hoofdschuddend gadeslaat. En met een gegrom van haat herkent hij Alhabar. Brullend rent hij op de vreemde voerman toe. In plaats van te vluchten maakt Alhabar een minzaam, wenkend gebaar en drijft daarmee de aanvoerder bijkans tot razernij. „Met jou zal ik afrekenen," grauwt hij, Alhabar vastgrijpend. „Hè, hè, hè!" grinnikt de voerman. „Waarom dood je de kraai en spaar je de gier?" Onheilspellend wijst hij omhoog, naar de plaats waar de Grote Moeder van de Beer thans duidelijk zichtbaar op de noordelijke muur staat. Even aarzelt Kaldra. Dan bukt hij zich en grijpt een boog van de grond.

Slechts een ogenblik richt Kaldra zijn boog. Dan laat hij de pees schieten. Op de muur klinkt een snijdende kreet. De gestalte in de berepels wankelt en stort met een schreeuw omlaag. De aanvoerders die haar omringden, raken plotseling in verwarring. Ook de boogschutters schijnen door het verlies van hun leider niet meer te weten wat hun te doen staat. De pijlenregen wordt minder. Verwarde bevelen klinken dooreen. Beroofd van de figuur op wie aller ogen zich richtten, valt de strijdmacht der Beren in kleine groepen uiteen, die elkander wantrouwig opnemen. „Goed zo!" brult Halfra, die zijn wond vergeet nu hij de kansen zo plotseling ziet keren. „Zij weten niet meer wat hun te doen staat, heer Eric! Ah, de overwinning is aan ons! Valt aan, mannen! Wij beklimmen de torens en bestormen de muur. Volgt mij." Doch de Noorman houdt hem plotseling terug. „Wacht!" zegt hij scherp. „Wat is daarginds gaande?" „Waar?" briest Halfra. „Daar. Aan de overzijde! Het schijnt of zij iemand naar voren sleuren. Daar vlak bij de plaats waar hun aanvoerders staan." „Onzin, uitvluchten!" begint de edelman. Doch een stem vanaf de muur onderbreekt zijn woorden. „Luister, Noorman!" klinkt het dreigend. „Wij geven u enkele ogenblikken om naar onze voorwaarden te luisteren. Indien ge niet tot onderhandelen bereid zijt – welnu, dan sterft de man die wij zojuist gevangen namen." Halfra stoot een gepijnigd gegrom uit. Want zelfs op deze afstand is de man, die thans door enkele krijgers op de muur getild wordt, duidelijk te herkennen. Het is ORM . . .!

Er glijdt een laatdunkend glimlachje over het gelaat van de hoofdaanvoerder als hij ziet hoeveel indruk het bezit van deze gijzelaar op de mannen van het Verbond der Dolken maakt. „Treed naar voren, Noorman!" schreeuwt hij. „Leg uw wapens neer en geef uw krijgers bevel hetzelfde te doen. Slechts indien gij u allen ongewapend bij de binnenpoort verzamelt eer de zon een vingerbreedte gestegen is, zal deze man blijven leven. Bij het minste teken van strijd werpen wij hem omlaag! Wat is uw antwoord Noorman...?" „H-heer Eric... W-wat moeten wij doen?" hakkelt Halfra ontdaan. Doch Kaldra ziet verwonderd hoe de Noorman zich bliksemsnel in de schaduw van de zijgang teruggetrokken heeft. „Zeg hun dat de Noorman gewond is geraakt, Halfra!" fluistert hij vanuit zijn schuilplaats. „Bied aan om in zijn plaats met hen te onderhandelen – en zie dan zoveel mogelijk tijd te winnen!" „Oh... eh... juist! Maar ge zijt toch niet gewond?" stottert de krijgsman onthutst. „Ik... eh..." „Kijk niet in mijn richting! Zij moeten geloven dat ik dodelijk gewond ben! Verraad door geen enkel gebaar waar ik sta. Zo, dat is beter! Spreek nu met hen, Halfra. En rek de onderhandelingen zo lang je kunt!" „Wat gaat gij dan doen?" „Dat zul je wel zien," zegt de Noorman haastig, nog verder terug schuivend. En zich tot Kaldra en enkele krijgers wendend, beveelt hij kort: „Snel! Volg mij naar de wenteltrap die naar de muur voert...!" Geluidloos als een troep schimmen verdwijnen zij in de donkere gang.

„Nu Noorman! Treed te voorschijn en leg uw wapens neer . . .!" Halfra aarzelt een ogenblik. Dan schijnt hem plotseling iets in te vallen, want hij wendt zich snel tot de mannen die naast hem staan en voegt hun op gedempte toon een paar bevelen toe. „Heer Eric is gewond!" roept hij. „In zijn plaats wil ik, Halfra, krijgsaanvoerder van de machtige Noorman, met u onderhandelen . . ." Halfra wenkt de mannen, die zojuist naast hem stonden, naar voren. Zij hebben zijn bevel haastig opgevolgd en torsen een krijger tussen zich in, die op enige afstand wel iets op de Noorman lijkt. „Houd je dapper, dwaas!" sist Halfra hem toe. „Je moet een zwaargewonde voorstellen." En luidop vervolgt hij klaaglijk: „Ziet deze man! Eenmaal was hij de dapperste van ons allen. „Ach, smart belet mij nagenoeg te spreken . . ." „Je praatte toch al te veel," snauwt de aanvoerder, die begint te geloven, dat Halfra de waarheid zegt. „Goed, ik zal met jou onderhandelen als je aanvoerder daartoe niet meer in staat is. Indien je niet onmiddellijk je wapens neerwerpt sterft deze gijzelaar . . . En hij geeft Orm een duw welke de roerganger een kreet van ellende ontlokt. „De binnenpoort . . . Hm . . . Waarom niet de buitenpoort?" protesteert Halfra, die er op uit is zoveel mogelijk tijd te winnen. „Wij moeten niet overijld te werk gaan, heer aanvoerder. Laat ons dit zorgvuldig bespreken!" „Ik krijg genoeg van je omhaal van woorden!" schreeuwt de aanvoerder driftig terug. „Bij alle geesten van de Beer, man. Ik tel tot tien! Heb je je dan nog niet overgegeven, dan sterft je makker . . .!" „Nee . . . nee . . ." hakkelt Orm zwetend. „Een r-rond en e-e-erlijk zeeman . . ." „Een," telt de man op de muur dreigend. „Twee, drie, vier! . . ." „VIJF!" vult een dreigende stem naast hem aan. „Geen beweging of je zult de dood proeven!" En zich verschrikt omwendend, zien de mannen van de Beer de Noorman.

„Ik geef je één kans om je leven te redden!" bijt Eric de aanvoerders toe. „Geef je krijgers bevel hun wapens over de muur te werpen. Zo niet, sterf dan." En veelzeggend trekt hij de pees van zijn boog verder terug. Een ogenblik later ziet Halfra, die niet op de hoogte is met wat er op de muur plaats vindt, tot zijn verbazing een regen van bogen, pijlen en ander wapentuig rond hem neervallen. „Eh . . . hu?" stottert hij verbijsterd. „Hm . . . Zouden deze lieden eindelijk begrepen hebben, dat het geen zin heeft om tegen een edelman te strijden? Ziet toe, mannen!" schreeuwt hij geestdriftig, „de overwinning is aan ons! Dank zij mijn overwicht en mijn grote leidersgave heb ik de vijand zoveel angst weten aan te jagen . . ." Dan ziet hij de Noorman op zich toekomen in gezelschap van de krijgeroverste der Beren. En hij zwijgt beteuterd. „Geef je mannen opdracht om de krijgers van de Beer weg te leiden!" beveelt Eric kort. „Eh . . . j-juist! Wel zeker! Ge kunt op mij rekenen!" slaagt Halfra er in te prevelen. Eric haast zich nu naar de plaats waar de geheimzinnige Leider van de Beer is neergevallen, toen Kaldra's pijl hem raakte. Wie heeft zich achter het beremasker verborgen? Ook anderen worden blijkbaar door die vraag gekweld. Kaldra buigt zich juist over de Grote Moeder van de Beer en licht het beremasker op. Een gesmoorde kreet ontsnapt de Noorman, terwijl hij zich ontzet voorover buigt. Want thans herkent hij het wasbleke gelaat van . . . de oude Zanai!

„Zanai . . ." prevelt Kaldra. „Het was Zanai . . . Ik doodde de Leider der Beren. Het was mijn pijl, die de Grote Moeder van de Beer omlaag deed storten . . . En in werkelijkheid doodde ik Zanai . . . Ik begrijp het niet, Noorman! Waarom pleegde zij verraad? Waarom toonde zij het ene ogenblik het gezicht van iemand, die ons Verbond goed gezind was, en nam zij het andere ogenblik de gestalte aan van onze doodsvijanden?" Hij strijkt met z'n hand over het voorhoofd. „Ik heb nooit veel van haar gedrag begrepen!" zegt hij toonloos. „Nooit wilde zij dat wij een grote aanval op de krijgers van de Beer begonnen. En toen ik haar de laatste maal zocht, was zij verdwenen." „Ik ontmoette haar hier," zegt de Noorman effen. „Maar zij was toch van ons volk?" vraagt Kaldra kinderlijk. „Ik heb iemand van ons volk gedood. Ik begrijp het niet meer!" „Welaan! Hoe nu? Waarom deze somberheid?" klinkt het naast hen en zij zien Halfra op hen toekomen. „Dit is een uur voor vreugde. De overwinning is door onze dappere mannen bevochten. Nimmer zal de Verboden Stad meer een dreigende klank hebben. De laatste gevangenen worden de poort uitgevoerd, heer Eric. Alle schrikbeelden zijn verdreven, ha, ha! Alle raadselen zijn opgelost! Waartoe dan deze plechtige stilte?" „Oh, dat is maar wat overdrijving," gromt Orm, die van enkele krijgers vernomen heeft, wat er gaande is en nu toe komt lopen. „Ze hebben juist ontdekt, dat de Grote Moeder van de Beer de oude Zanai is! Maar verder zijn alle schrikbeelden verdreven en alle raadselen opgelost, hoor!"

„D-de oude Zanai . . . de Leidster der Beren . . ." stottert Halfra ontdaan. „M . . . Maar hoe is dat mogelijk? Zei zij niet steeds, dat haar eigen dochter in de Verboden Stad gevangen zat?" Op dat ogenblik treedt het meisje Lioma op hem toe. „Heer Eric . . ." zegt zij, „uit naam van allen dank ik u voor wat gij deed. Zonder u zouden wij nimmer onze vijanden van de Beer verslagen hebben." „Zolang je volk dochters als jij voortbrengt, Lioma, zal geen vijand het kunnen verslaan!" zegt de Noorman warm. Dan glijdt zijn blik naar Kaldra, die somber achter haar staat. „Haar dochter," mompelt Kaldra. „Zanai sprak steeds over haar dochter, die koningin was van ons Verbond en door de krijgers van de Beer gevangen werd gehouden. Waar is haar dochter? Heeft iemand haar gezien?" Eric kijkt hem scherp aan. Tijdens mijn verblijf in de Verboden Stad ontdekte ik bij toeval dat niemand iets van deze koningin van je Verbond afwist. Zeg mij, Kaldra, heb jij deze koningin ooit gezien?" „Nee . . ., maar Zanai zei dat ze door de Beren ontvoerd werd, toen ze nog heel jong was." „Geloof mij, Kaldra!" zegt de Noorman. „Deze koningin heeft nooit bestaan. Zanai had geen dochter en de Beren hadden geen koningin van je Verbond als gijzelaarster gevangen genomen. Zij heeft een web van leugens over je volk gespannen en de legende van de gevangen koningin was daar een onderdeel van." „Ik begrijp het niet meer . . ." zegt Kaldra wanhopig. „Waarom deed zij dat? Wat voor nut heeft het voor haar gehad?" Eric beveelt een krijger de woordvoerder van de Beerkrijgers bij hem te brengen. „Misschien kan deze man de zaak iets duidelijker maken."

„Zeg ons," richt de Noorman zich tot de aanvoerder van de Beerkrijgers, „wat weet je van degene, die je leidde, en die de Grote Moeder van de Beer werd genoemd?" De man haalt de schouders op. „Nu voor ons het spel verloren is, kan het mij niet schelen u alle inlichtingen te verschaffen, maar bijna niemand weet iets van haar af. Wie zij was en waar zij vandaan kwam, weet ik niet. Toen onze voorvaderen honderden jaren geleden dit Rijk veroverden en de Verboden Stad bouwden, werden zij reeds geleid door priesters van de Beer. De rite eiste, dat niemand ooit het gelaat van de hoogste priesteres aanschouwde. Hoe zij opgevolgd werd weten wij niet." Eric knikt. „Was ze een goede leidster?" „Neen!" zegt de ander korzelig. „Zij was een slechte leidster. Maar zij beschikte altijd over geheime informaties uit het hoofdkwartier van onze tegenstanders en onze krijgers hadden groot ontzag voor haar. Daarom konden wij haar niet afzetten zolang de strijd nog voortduurde . . ." „Begin je er iets van te begrijpen, Kaldra?" zegt Eric. „Lang geleden moet zij er in geslaagd zijn zich in het Verbond te nestelen en zich tot leidster uit te laten roepen. Daarna was haar enig doel te zorgen, dat geen van de twee partijen won, en dat beide steeds bevreesd voor elkaar bleven. Want de overwinning betekende voor haar de dood. Hoe zij er steeds in geslaagd is haar dubbele rol voor ieder verborgen te houden, zal wel altijd een raadsel blijven. Haar leven was omringd door geheimen en die heeft zij in haar dood meegenomen. Veel blijft dan ook onverklaarbaar. Maar ik hoop, dat jij althans een indruk hebt gekregen, hoe het spel gespeeld werd."

Na zijn laatste bevelen te hebben gegeven, verlaat de Noorman de Verboden Stad en keert met zijn vrienden terug naar het kamp van het Verbond der Dolken. Als zij het kamp betreden, gaat een donderend gejuich op. Overal komen vrouwen en kinderen aanlopen en nemen het gejuich over. Halfra zet fier zijn borst op. „Deze goede lieden beseffen wat een groot krijgsman is," verklaart hij tevreden. „Het is aangenaam voor een edelman zich in gezelschap te weten van eenvoudige mensen, die heldenmoed en doodsverachting een eerbiedige bewondering schenken . . . Au!" Hij werpt een bestraffende blik op de kleine roerganger, die hem onzacht in de rug heeft gepord. „Blaas je niet zo op, walrus!" gromt Orm, die donkerrood van verlegenheid de honderden bewonderende blikken trotseert. „Dat is nergens voor nodig. Al dat geroep en geschreeuw brengt een eenvoudig zeeman uit de koers." „Je volk is thans vrij, Lioma!" zegt de Noorman, als zij het midden van het kamp bereikt hebben. De krijgers van de Beer zullen het nimmer meer onderdrukken. Mijn taak is ten einde. Zodra ik een schip kan krijgen keren wij huiswaarts." Het meisje kijkt hem aan en er speelt een nauw merkbaar glimlachje om haar lippen als zij zegt: „Mijn volk is u dankbaar, heer . . . en ik niet minder. Is het werkelijk nodig dat ge zó snel vertrekt? . . ." In de stilte, die na haar woorden valt, horen allen de harde stem van Orm weerklinken, die zich naar Pum-Pum overbuigt en luidruchtig sist: „We kunnen niet snel genoeg vertrekken. Ik wil geen namen noemen, vriend, maar als we niet gauw naar huis koers zetten, worden er hier fuiken gezet waar we als vette palingen inzwemmen."

Later komt Lioma lachend vertellen dat er een schip voor hen klaar ligt. Eric kan een glimlach van tevredenheid niet onderdrukken als hij de soepele lijnen van het vaartuigje ziet. „Dank, Lioma," zegt hij tot het meisje dat hem met vele krijgers naar het strand vergezeld heeft. „Je had mij en mijn mannen geen beter afscheidsgeschenk kunnen geven." „Neem het roer, Orm!" zegt de Noorman lachend, wanneer ze allemaal aan boord zijn gegaan. Een ogenblik later stoot een aantal krijgers het vaartuig in zee. Even drijft het hulpeloos rond. Dan doet de wind het zeil bollen en als een ranke vogel schiet het schip schuimspattend vooruit over de golven. „Vaarwel, schoon land!" zegt Halfra waardig. „Alle raadselen zijn opgelost, en . . ." „Niet allemaal!" zegt de Noorman peinzend. „Er is ons een raadsel door de vingers geglipt, Halfra. En misschien was dat wel het grootste raadsel van allemaal. Niemand heeft die merkwaardige voerman Alhabar meer gezien nadat wij de Verboden Stad innamen. Hij is als in lucht opgegaan." „Mogelijk heeft een verdwaalde pijl de schurk getroffen," wuift de edelman onverschillig het vraagstuk terzijde. „Dood, geen kwestie van," verklaart Orm somber. „Het kwaadaardigste zeewier blijft het langst in leven. Die landkrab leeft nog, daar wil ik iets voor verwedden. We zien hem nog een keer terug, let op mijn woorden." Hij staart een ogenblik somber voor zich uit. Maar dan doet een frisse bries hem alles vergeten. Met een vergenoegd gegrom laat hij het schip vooruit schieten, de einder tegemoet, naar Noorwegen . . .

Deze serie bestaat uit:

1 De steen van Atlantis
2 De sultan van Akaiim / Het stenen afgodsbeeld / Het water des levens / De ondergang van Atlantis
3 De valse koning / Het wapengericht / Het goud der Ozmecs / Het geheim van het grafgewelf
4 Het rijk van het Midden / Storm over China
5 De zoon van Eric / De zwarte ruiter
6 De koning der steppen
7 Het Tyrfing mysterie / Heidrun
8 De prijs der wrake
9 De vloek van het goud / Het moerasmonster
10 De wolven van Scorr
11 Het verbond der groene dolken / Het geheim van de verboden stad

ISBN 90 01 50465 5

ERIC DE NOORMAN

11